

16

2	Alexander Arilla
11	Gerard Ballester
14	Benzo
4	Dario Cobacho
18	Amanda de Pablo
A/B/E	Gris García
16	Alba Giménez
17	Núria Gómez Gabriel
1	Víctor Hermoso
5	Oscar Holloway
4	Pol Masip
9	Sergio Monje
12	Helena Muñoz i Col·lectiu A+
13	Claudia Pagès
A/B/E	Sira Pizà
6	Eulàlia Rovira
3	Eduard Ruiz
4	Rosa Sánchez
6	Adrian Schindler
8	Roger Serret (Niu Nau)
10	Laura Torres
A/B/E	Ricardo Trigo
7	Aldo Urbano
15	Gerard Valverde
15	Marc Villanueva
A	AFTER Marató de presentacions performàtiques
B	Funky, Cloud, Hunt, Village
I	Intercanvis Hisk
H	La Filial: Atelier en construcció
D	Miopia augmentada
C	Segueixi els rastres com si fos miop
G	Seqüència editorial
F	Somien els andròides en el museu del futur?
E	Techno blood

A. IMATGES

P.2

B. TEXTOS

P.131

C. TEXTS

P.157

D. CRÈDITS

P.193

A.

IMATGES

1	Victor Hermoso	P. 4, 128
2	Alexander Arilla	P. 6, 30, 74, 75, 120
3	Eduard Ruiz	P. 7, 21, 51, 97, 105, 114
4	Dario Cobacho Rosa Sánchez Pol Masip	P. 8, 22, 23, 37, 47, 65, 83, 106, 107, 116
5	Oscar Holloway	P. 10, 26, 27, 31, 46, 64, 68, 69, 84, 85, 117
6	Adrian Schindler Eulàlia Rovira	P. 11, 53, 100, 111
7	Aldo Urbano	P. 12, 13, 40, 41
8	Roger Serret (Niu Nau)	P. 14, 15, 44, 52
9	Sergio Monje	P. 19, 71, 90, 95
10	Laura Torres	P. 29, 43, 49, 59, 60
11	Gerard Ballester	P. 34, 36, 99
12	Helena Muñoz i Col·lectiu A+	P. 56, 118, 119
13	Claudia Pagès	P. 57, 72, 73
14	Benzo	P. 80, 81
15	Marc Villanueva Gerard Valverde	P. 86, 87
16	Alba Giménez	P. 109
17	Núria Gómez Gabriel	P. 124
18	Amanda de Pablo	P. 125
A/B/E	Gris García Sira Pizà Ricardo Trigo	P. 17, 18, 24, 25, 126
A	AFTER Marató de presentacions performàtiques	P. 17, 18
B	Funky, Cloud, Hunt, Village	P. 24, 25
C	Segueixi els rastres com si fos miop	P. 32, 33
D	Miopia augmentada	P. 50
E	Techno blood	P. 78, 79
F	Somien els andròides en el museu del futur?	P. 94
G	Seqüència editorial	P. 102, 122, 123
H	La Filial: Atelier en construcció	P. 112, 113
I	Intercanvis Hisk	P. 126

1

Hola T,

la idea seria: tota la publicació molt visual, si pot ser imatges a sang i a full complet, mesclar les imatges dels artistes i introduir intermitentment al llarg de tota la publicació les frases adjuntes al Word (no estan acabades, al final de la setmana t'envio el text definitiu). Referenciar les imatges de cada artista a la seva corresponent fitxa tècnica i a la descripció del seu treball (aquest material al final de la publicació).

R

2

3

Aquesta publicació agrupa una sèrie de processos que s'han construït en l'espai de flexibilitat que la Sala d'Art Jove permet, tot fent ús de la hipòtesi com a motor, com a desenvolupament i com a objectiu. Treballs d'artistes basats en la mutació, la supressió, la tornada al punt zero i la integració de l'atzar i la recerca com a inici, nus i desenllaç.

4

C. G. Schilling foto.
 Auf einem aus der Mittelschichtfläche hervorgehobenen Stein liegt ein kleinerer Stein (Fossil), eines
 schmalen Kieselsteinen in einem alten Stein, währenddem Kieselstein, aber nicht aus demselben Stein
 (1921) gelang dieses Material aus dem Zentralgebiet.

5

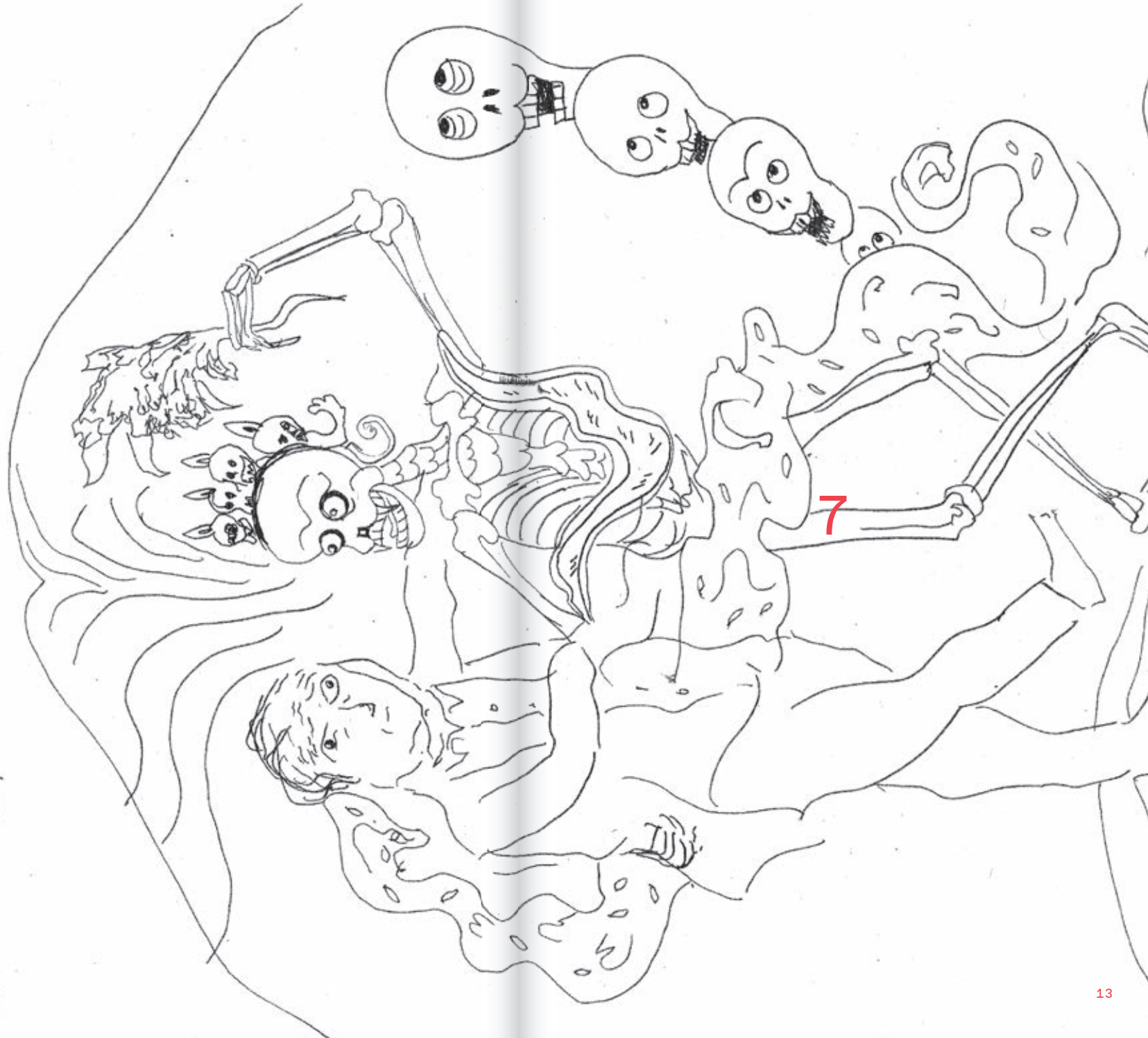

C. G. Schilling foto.
 Die Schilfgräser der Hochmoore. (1921) Auf dem ersten Stein aus der ersten Seite im
 linken Bogenfeld und auch im Bild auf der Seite steht... Die Seite ist heute im Wasser stehen...

6

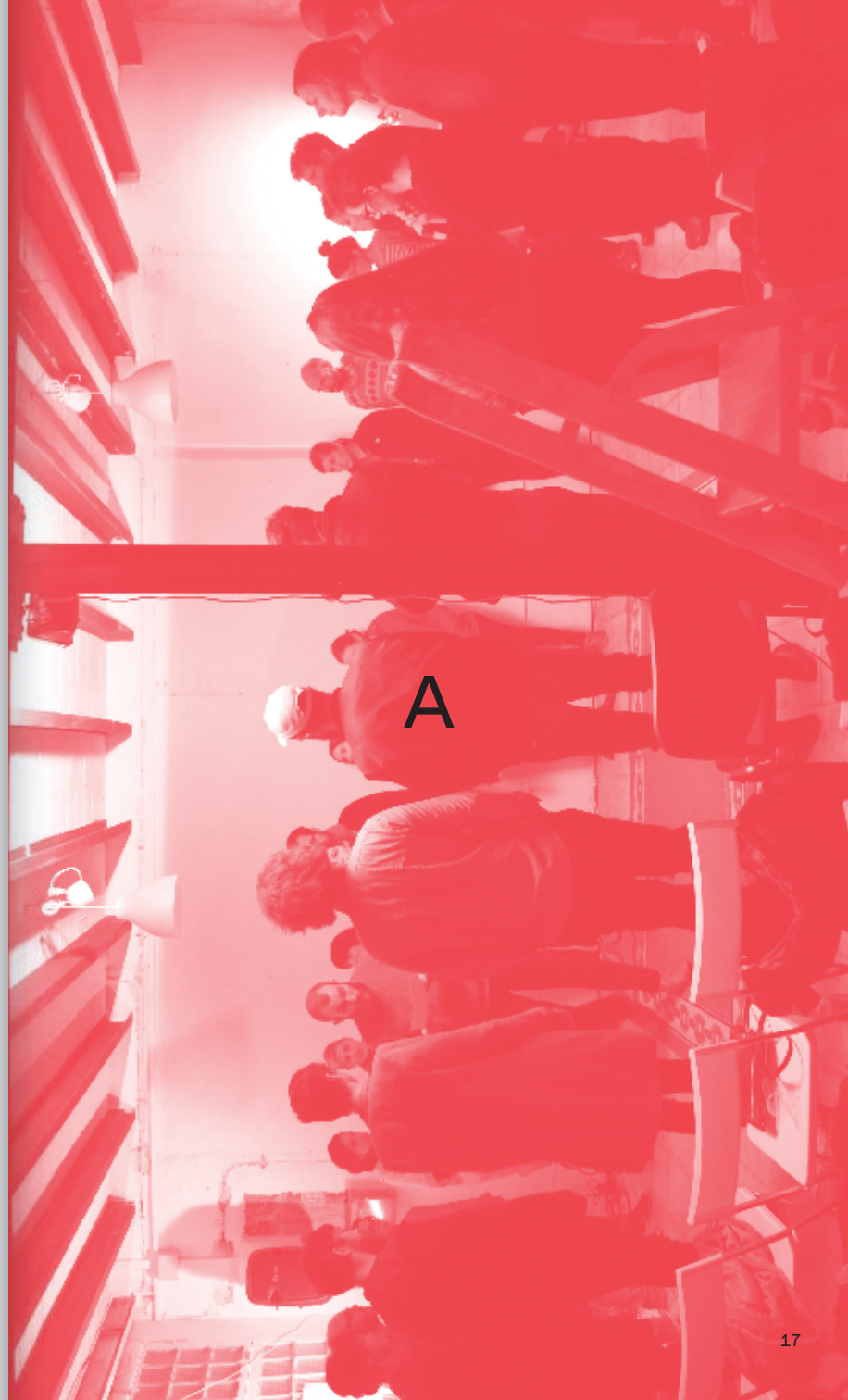
¡QUÉ EXTRAÑO PACTO EL DE AQUEL HOMBRE CON
LA MUERTE!

8

Una comunitat global
de treballadors
perpètuament joves,
més exactament,
la contínua professionalització
de l'adolescència.
El capitalisme és un jove
adolescent amb grans a la cara,
mentre que la singularitat
i l'originalitat són les
endorfines de l'economia.

7 A

9

Són nostres les idees,

les imatges

i els cossos dels altres.

Ambulant #1- Instruccions de muntatge

Ambulante #1- Instrucciones de montaje

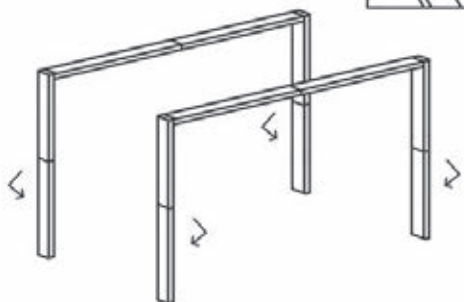
NOTA:

Les il·lustracions següents serveixen d'ajut per a l'assignació de les peces i l'assemblatge correcte. És possible que existeixin diferències en funció del gruix de les fustes i del seu acabat.

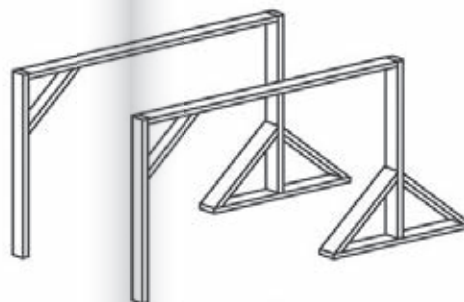
Las ilustraciones siguientes sirven de ayuda para la asignación de las piezas y el correcto ensamble. Es posible que existan diferencias en función del grosor de las tablas y de su acabado.

ATENCIÓ: El muntatge íntegre requereix l'ús d'eines com tornavís i alicates.
ATENCIÓN: El montaje íntegro requiere el uso de herramientas como destornillador y alicates.

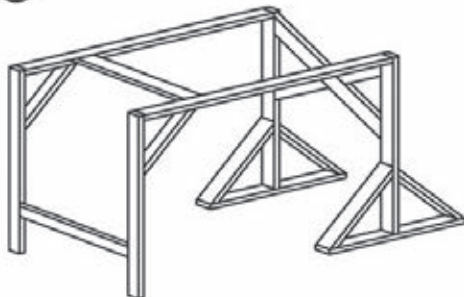
1

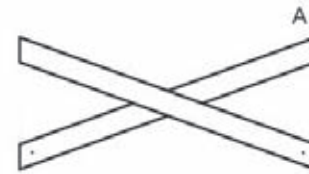
2

3

4

1x

B

16x

C

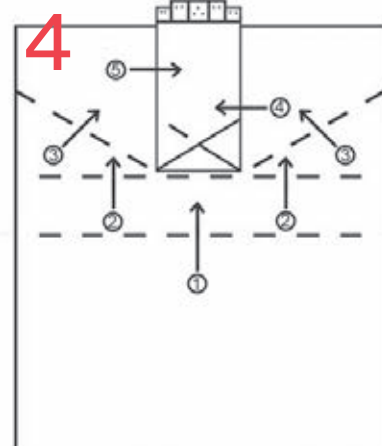

4x

D

2x

Plegui la lona amb l'estructura desmuntada al seu interior per facilitar el transport de la peça.

Pliegue la lona con la estructura desmontada en su interior para facilitar el transporte de la pieza.

ART CLIMA FILLES

MECÀNICA DEL' ANTICIPACIÓ

06.10 – 16.12. 2016

ALEXANDER ARILLA

GERARD BALLESTER

VÍCTOR HERMOSO

OSCAR HOLLOWAY

ROSA SÁNCHEZ / DARÍO COBACHO / POL MASIP

B

**UNA PROPOSTA DEL' EQUIP DE MEDIACIÓ DE SALA D' ART JOVE 2016,
FORMAT PER GRIS GARCÍA, SIRA PIZA I RICARDO TRIGO**

Vint anys després, la mort

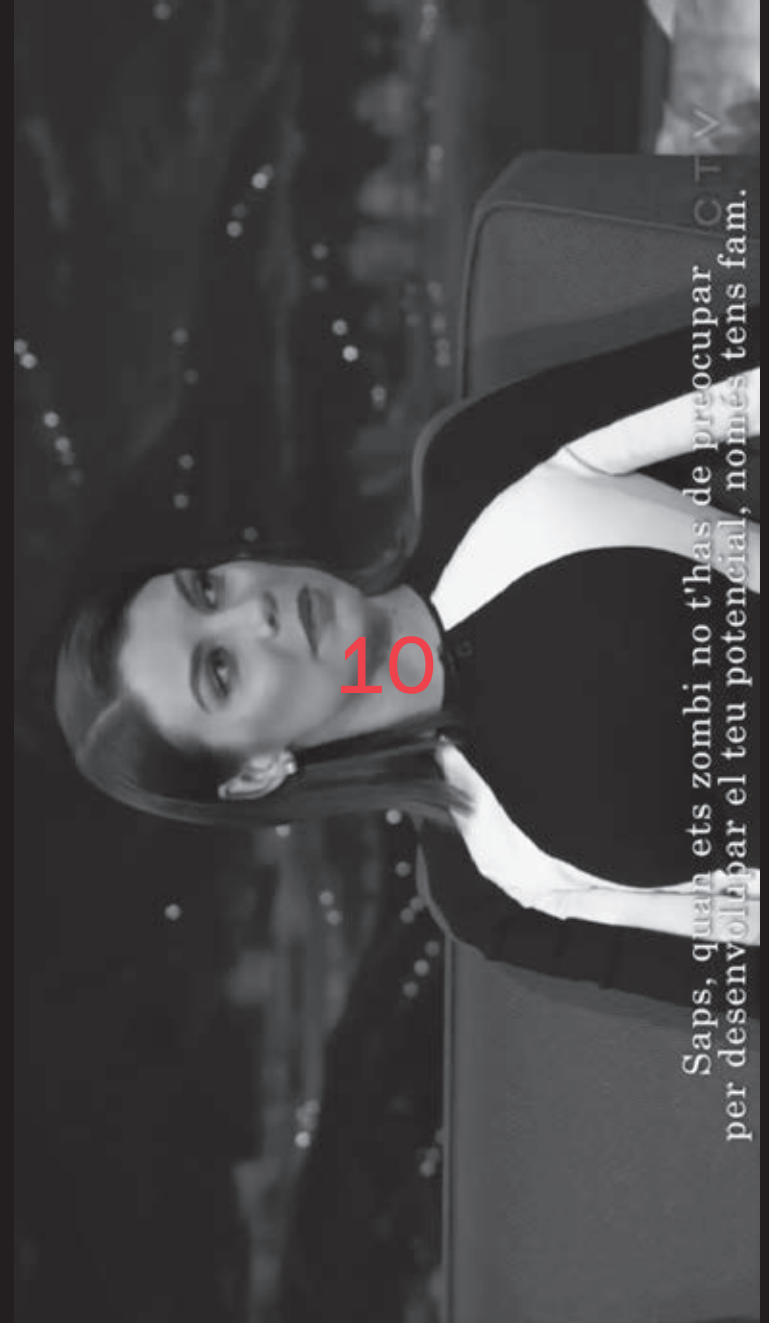
de l'art de Danto va engendrar

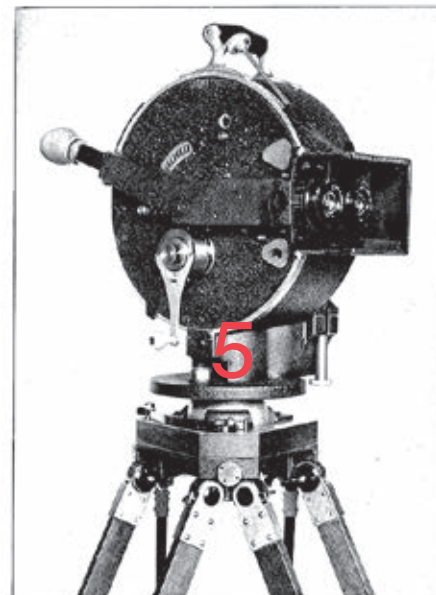
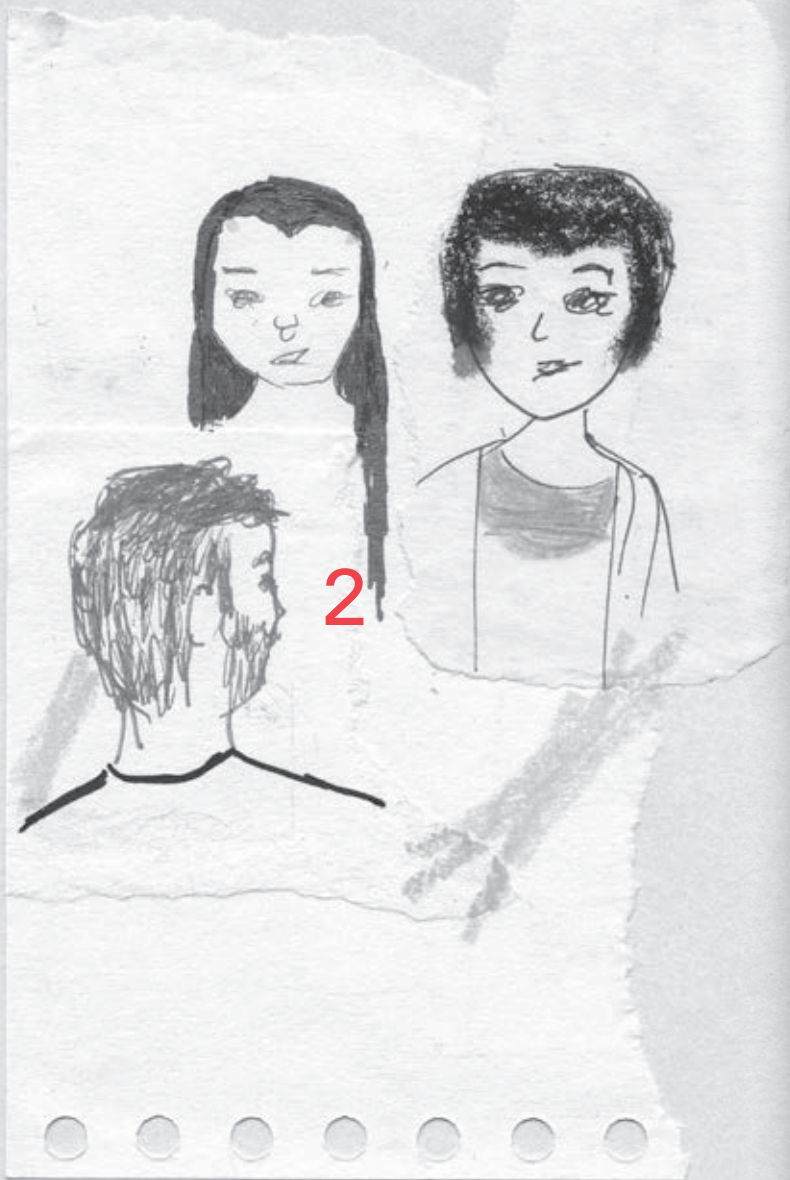
l'art zombi.

La tecnologia va ser la principal

eina d'operació en aquesta

reencarnació.

MR. AKELEY'S MOTION PICTURE CAMERA
His own invention for use in wild animal photography. At the close of Mr. Akeley's expedition it was sold to Martin Johnson in Africa and used in making his pictures of big game

11

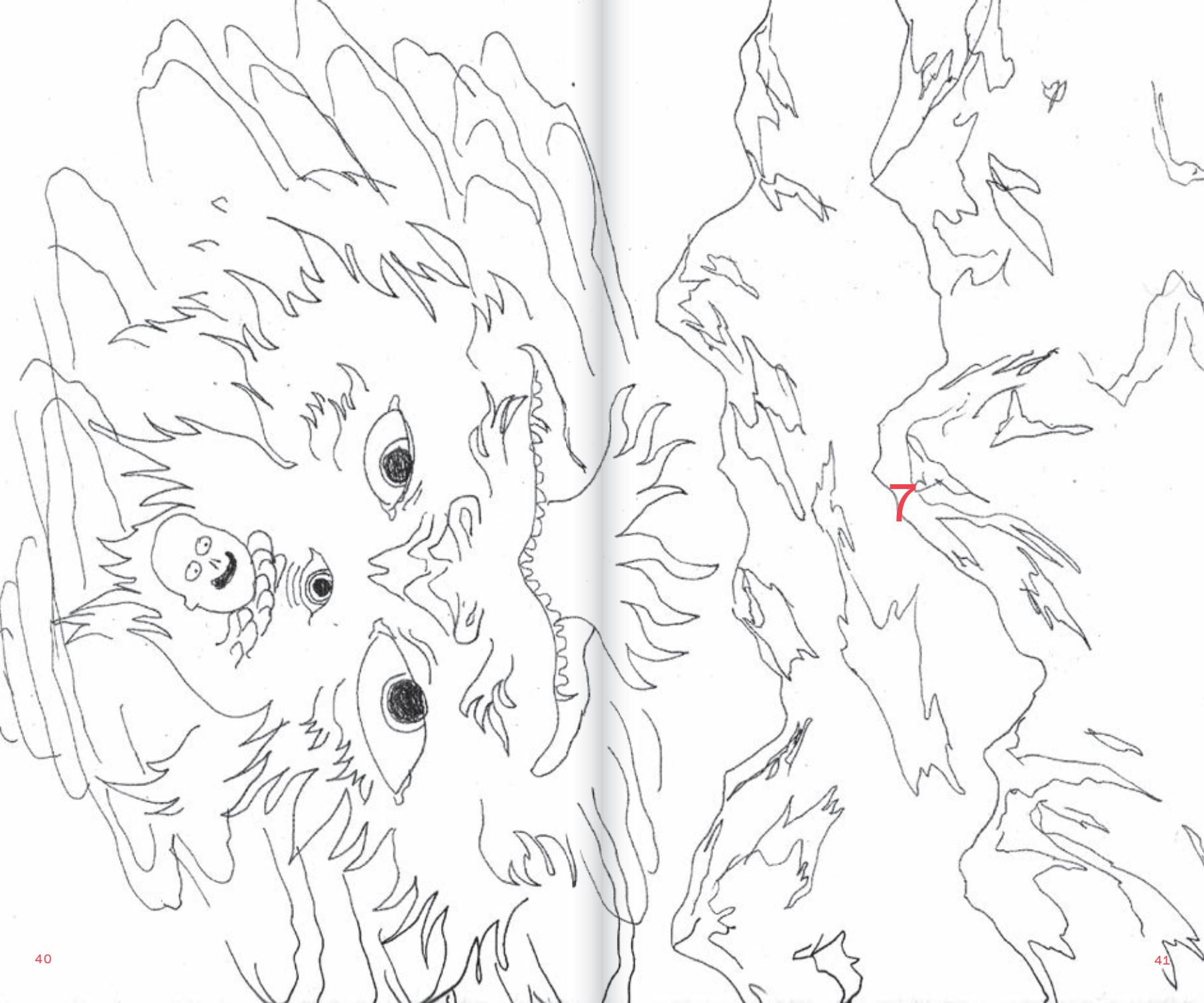
NOTA

Com una mena de

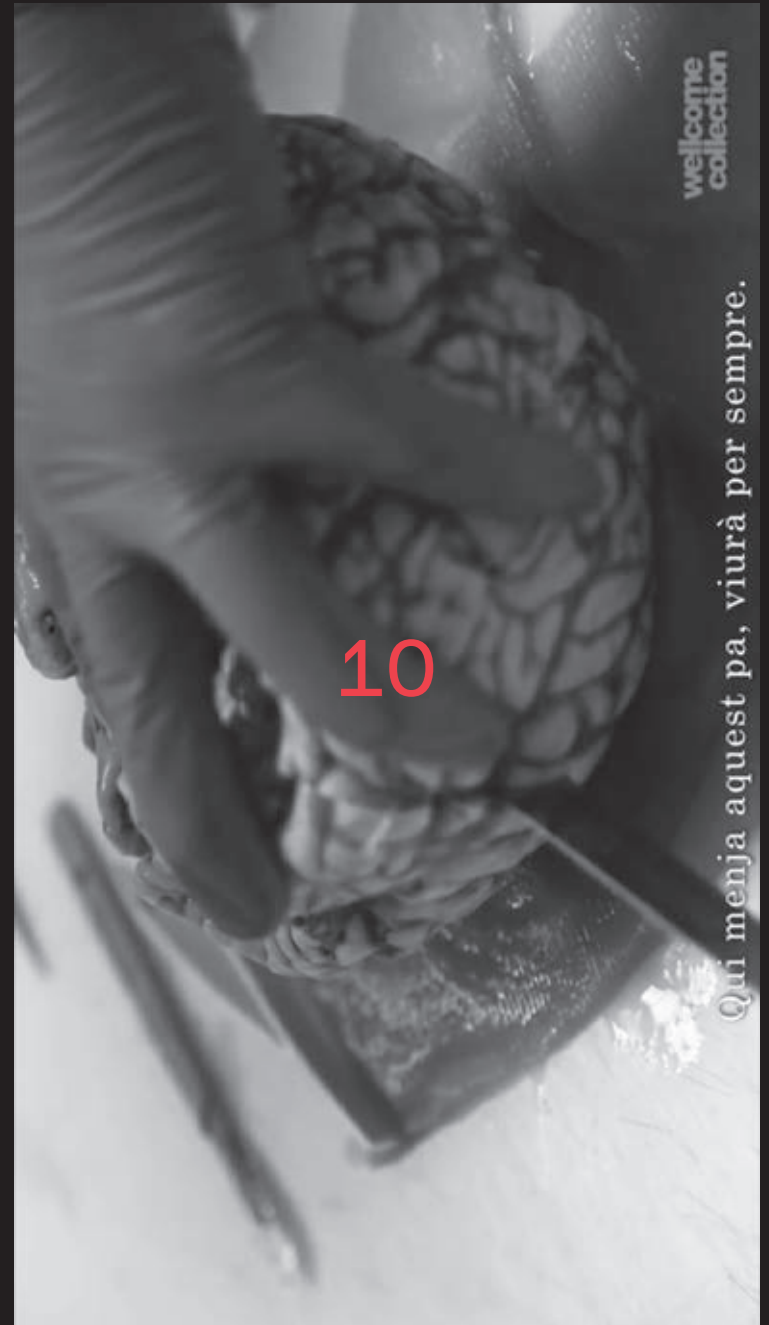
c o r e o g r a f i a

involuntària del que és mundà.

El zombi és un cos humà
integrat a un sistema que
existeix fora de les normes
socials i de la història i que obeeix
només un impuls salvatge i
primari. La seva replicació s'orienta
mitjançant la ingesta de cervells.
Sang i cognició.

L'error en una festa

8

c o l · l e c t i v a .

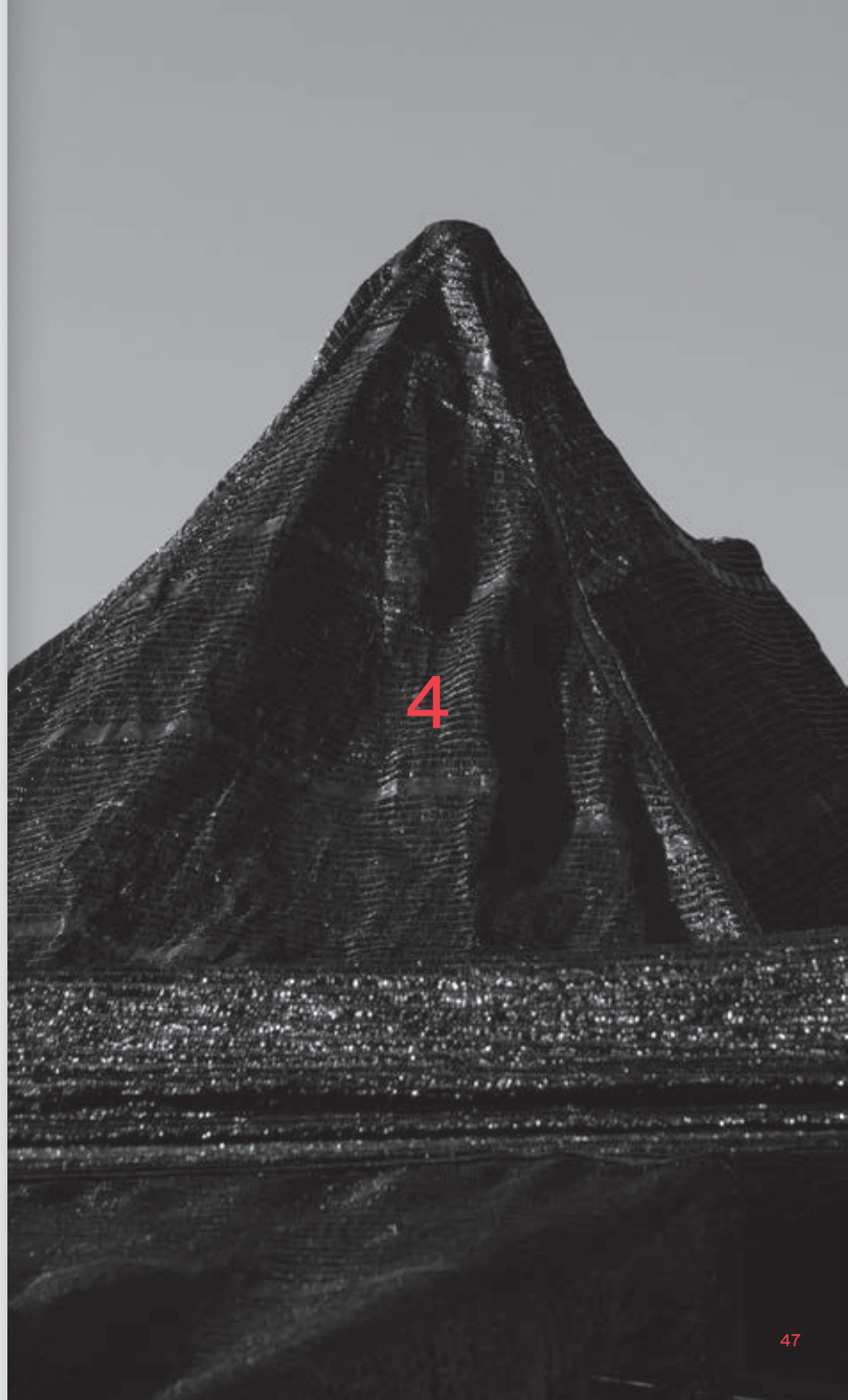
With Flashlight and Rifle •

and planned, and after a vast amount of preparatory

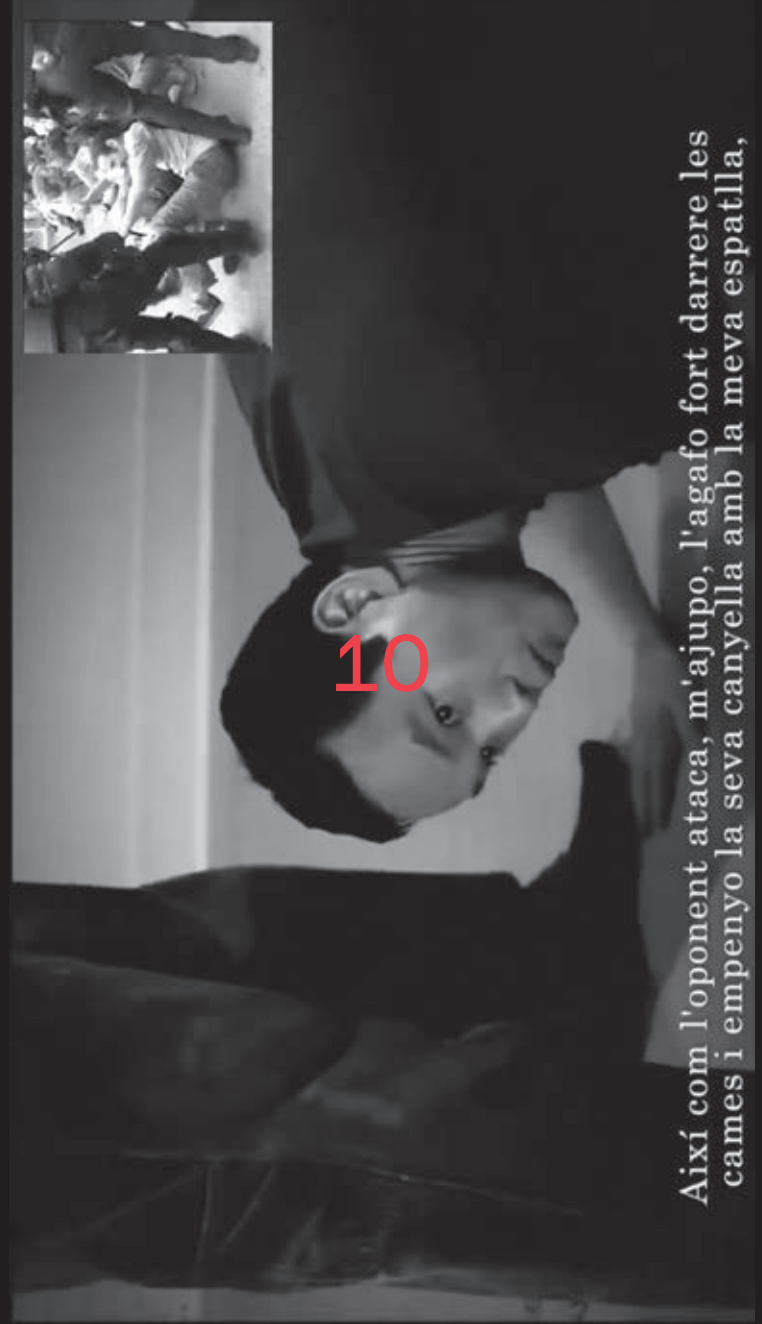
THE EFFECT OF THE FLASHLIGHT

labour I started out a second time, extensively equipped, for Equatorial Africa.

La traducció

com a relat amb sentit.

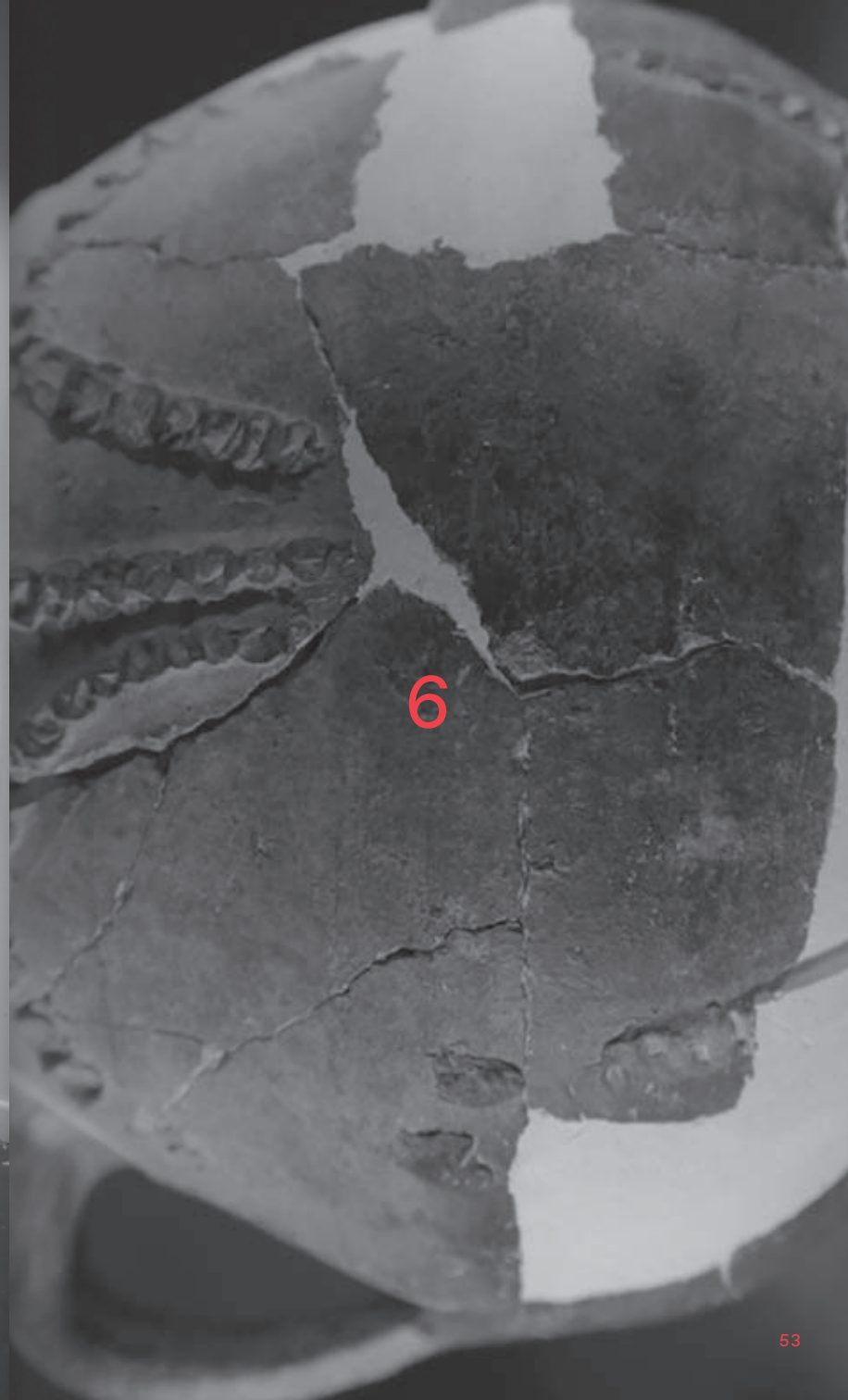

D

3

8.000 euros de publicació,

tres tutors desconnectats i

molta emergència.

El procés d'homogeneïtzació i

estandardització d'occident implica,

també, el procés d'homogeneïtzació

i estandardització del saber artístic.

La negativa autonomia de l'art esdevé

en el present un punt de fuga viable

envers la disciplina artística, mentre

que avui el coneixement artístic és

un dels paradigmes disciplinaris

del capitalisme cognitiu.

ONE REMEMBER:
JO FREEMAN, YOU KNOW?

singing is made for telling the truth
and sounds but theirs are forever

57

THE OTHER REPLIES:
YEAH, SHE WAS
SO FUCKING GOOD
TALKING IN PUBLIC

vanished sounds but there's a melody which stays more than the text in those songs that don't stop in language and want to become a body a purr and after years of nights sleeping alone I can't help all had the same songs

BUCKING SO GOOD

SO THE OTHER from single
BITCHES TRASHED

HER OUT THE BEST THEY GIVE
HER WAS A BLACKOUT

what can she see from her bed?

she's scared to spend too much time outdoors

THE SECOND CONTINUES:

I GUESS SHE WAS TOO GOOD

AT TALKING

LOOK AGAIN TO THE PARTHE-
ONE BREAKS THE SILENCE:

THE PARTHENON IS

SO BEAUTIFUL

AN AWESOME EXAMPLE OF

LITTLE INDIVIDUALS

HOLDING A FULL

STRUCTURE ins

"ONE FALLS IT ALL FALLS"

if you forget the line or even if

[illegible]

La teatralitat és deconstruïda
i els seus materials es presenten
de manera que la seva referència
és impossible de traçar.

10

NOTA

Per molt que el paradigma
informacional hagi assolit el
seu zenit
per mitjà de l'acumulació de
coneixements tècnics i racionals,
el zombi farà caure aquest
sistema a queixalades.

La transmissió lliure de coneixement

com un acte d'amor. L'autoria

com a gest d'expressió de la llei

i de la singularitat. L'èxit artístic

com a forma d'amor per l'ordre.

El fracàs artístic com a forma

de dependència a la llei.

El disseny de la realitat

no ha estat mai

tan programàtic.

Assistim a la reconfiguració
incessant de les categories
ontològiques que un dia varen unificar
el nostre món, a la performativitat
de la informació bàsica que condensava
el nucli dur del nostre coneixement.
Per alguna raó, la hiperproducció
material i immaterial ens ha travat
el cor i ha sortit a reluir la nostra pell.

Tancar un cicle sense definir-lo.
Preguntar abans de pensar; què?
com? qui?, pensar a dir sense
preguntar; fer abans d'anunciar.

volunteers, for they were to be paid and fed for playing the game they loved. During the first half day out from the government station, where we gathered our force together, the alarm of lion was sounded. We were approaching a patch of bush. The spearmen entered the bush from all sides. I placed my motion-picture camera at a point of vantage. The idea was to drive the lion out in front of the camera and have the spearmen at that point spear him. Above the din of the spearmen in the bush I finally heard the angry growl of a leopard. There was great excitement in the bush for a few seconds. Then three of the boys came out of the bush. The middle boy of the three was being carried and his scalp was hanging down over his face. Behind this trio came a group carrying the dead leopard. Later, when his skin was stretched, it showed sixty spear holes.

I promptly took the wounded boy under the shade of a mimosa tree, shaved him, and sewed his scalp back into place and cared for his other wounds. He showed little interest in the proceedings beyond asking a question of the other black boys about what I was doing. Seemingly the whole operation was over before he recovered from the shock of his mauling. The next morning when I sent him home he was much troubled. He said that he had not committed any offence and he did not see why he had to be sent home. His wounds did not seem to trouble him or to dampen the ardour of the others in the slightest.

We went on for a week. One day, just as we were making camp near a waterfall, an alarm was sounded

near the forest. One of the boys had seen a lion. His whereabouts was discovered after much beating back and forth. I got my camera ready as before at the place the boys thought the fight would take place, but the lion did not do his part. He broke in a different direction and another bunch of spearmen got him two hundred yards away. It was so exasperating to have something prevent this most exciting of all movie photography from succeeding that I almost failed to appreciate the courage and skill of the spearmen.

A few days later, soon after our start in the morning, Mrs. Akeley and I were riding ahead of the procession when we met several lions coming out of the grass and bush near a small stream. The spearmen immediately surrounded the bush into which the lions plunged. The lions tried to escape, but in whatever direction any lion tried to go a spearman bobbed up out of the grass in front of him. That is a simple statement, but to jump up in front of a lion or three lions with nothing but a spear and shield as protection is a thing not to be taken lightly. As the lions sought one escape after another, and found each closed, they fought it out. There was about ten minutes of pandemonium. Then we took stock. Three dead lions gathered together in a pile; pretty authentic reports that two others escaped—and not a picture.

At the next spearing, however, I did get two pictures. We were riding along early in the morning through a rough bush country. All at once I heard a lion grunt. The gun boy held up his hand as a signal to stop. The camera was rushed forward to the bank

La *bio*-grafia de Foucault

s'escriu avui amb un llapis

digital i una tauleta gràfica.

9

ONE TWO THREE
INDIVIDUAL CAPSULES
BUT YOU ARE SWALLOWING
BUT YOU'VE FORGOTTEN:
RE ARE WE GOING TO MEET?

OF YOUR BODY

YOU DON'T EVEN NOTICE IT
something
then
we
know
we're
not
self-
sufficient
but
we
are
dependent

IND BABE

Why
is
it
like
that?

WILL FIT PERFECTLY ONLY TO YOU

ONE TWO THREE
keep us
on
the
same
border
on
the
edge
of
depending
on money
as
when

BUT YOU ARE SWALLOWING

Of
course
it's
not
money
losing all the
charisma
of the tongue

still thinks deeply
and you wonder if she
you switch all of them off
if you shut up one voice
but she doesn't want to shut up
for her rhymes for her vocal sounds
and she even rhymes those

will tear
like.
you endo-
We
are
self-
sufficient
privately
dependent
but
we
might ask
for help
from
time
to
time
we
know it
in the
moment
that
we
ask
for
something

DOESN'T IT
like
it's
what
you
forget

nothing
anymore
We
are
not
self-
sufficient
nobody
is
self-
sufficient
and
we
know it
in the
moment
that
we
ask
for
something

help
we
try
to
keep it
in
silence
private
we
don't
want
you
to
know
we
ask
for
things
we
prefer
to
keep it
in
the
darkest
room
possible

try to find solutions
on our own but as much as we try and try it gets worse as the solutions only keep us on the same border on the edge of depending on money as when

YOU ARE SO PREDICTABLE

OTHER REPLIES:
EXPLAIN LATER WHAT IT USED
TO CARRY
IF IT'S NECESSARY
IF IT FALLS I WILL
SNIFF ITS DUST AND

Is this
private
thing
money?
No

72

73

El llenguatge dels mitjans electrònics

ha acabat colonitzant també

el mateix llenguatge

de l'art contemporani.

Les dimensions virtual, simbòlica
i material comparteixen
un denominador comú; l'àtom.

La naturalesa post-electrònica va
samplejant tots els senyals o les
opcions ja existents, mentre
que el sistema informacional
descompon la realitat en milions de
micropartícules que

floten
en l'aire i llança com a
pols aquella identitat
virtual que sorgeix de
temps postmaterials.

SERGIO MONJE

NEW NOW

TECHNO BLAD

E

EULALIA ROYRA I

ADRIAN SCHINDLER

EDUARDO RUIZ

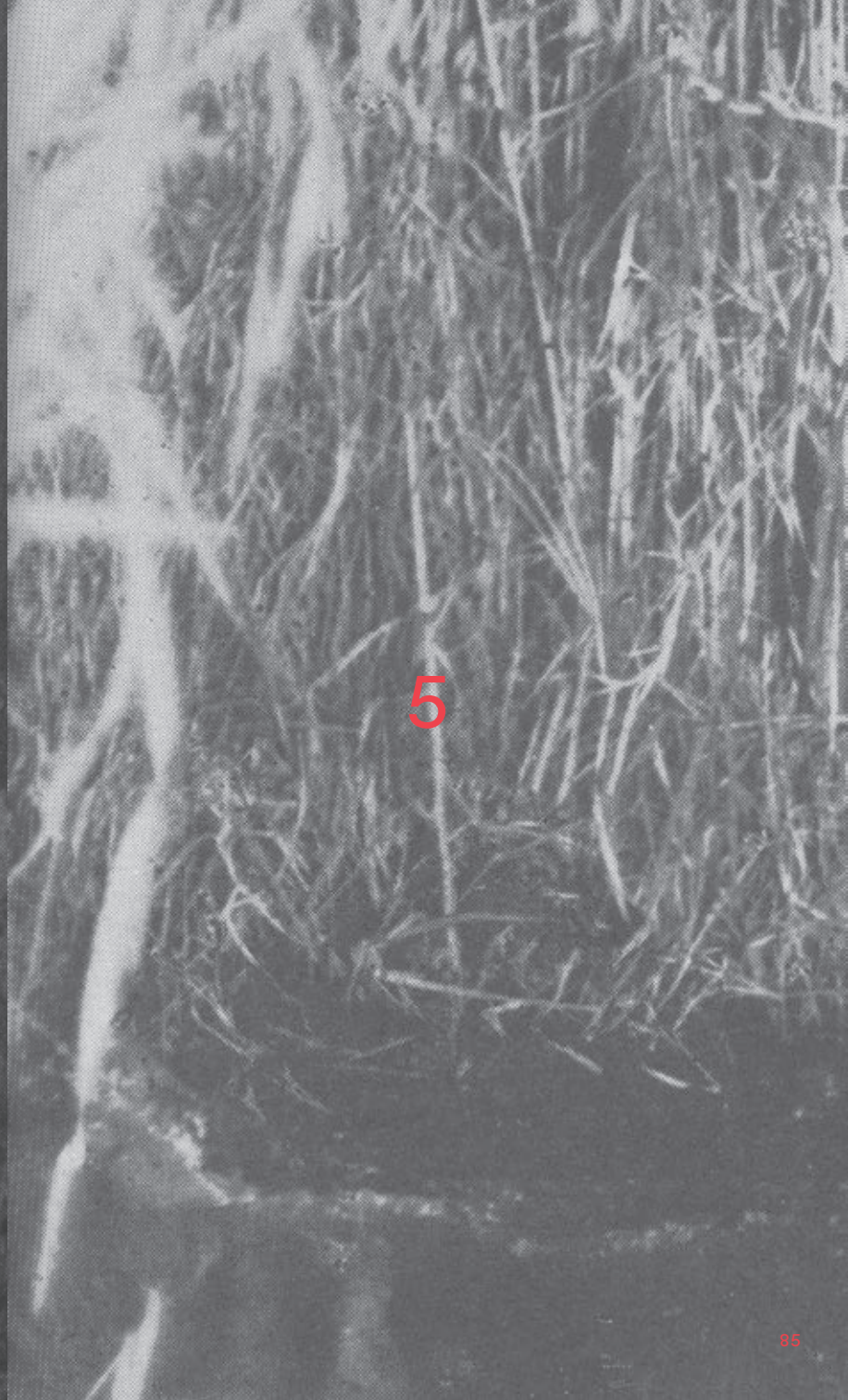
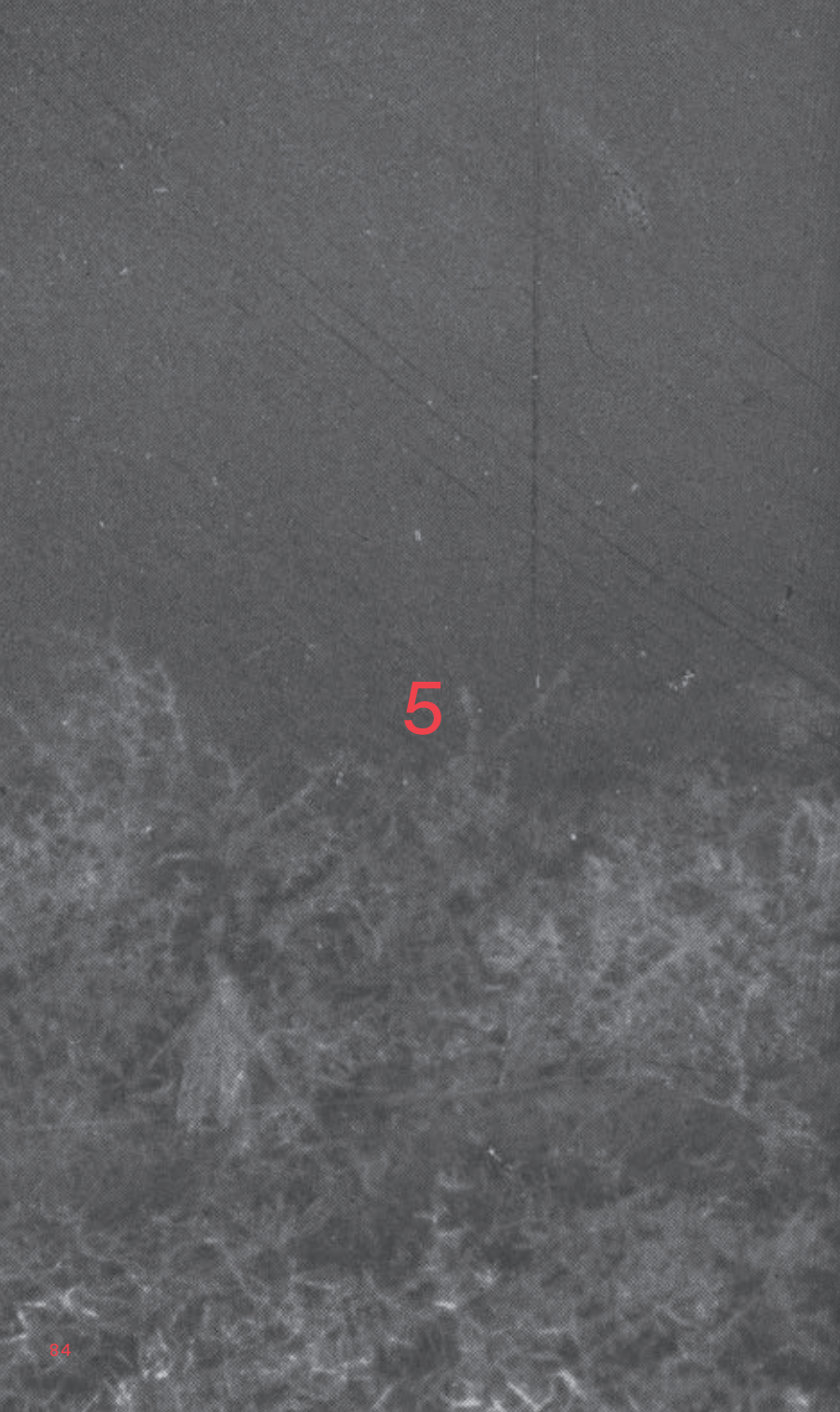
LAURA TORRES

14

Enfront de la impossibilitat de parlar
de quelcom fix, constant i seguit, avui
en dia construïm al mateix temps
que destruïm, muntem i desmuntem
realitats paral·leles, on els mons
ficticis són els mateixos que els
reals. Sense que hi hagi una distància
suficient, tampoc aconseguim
entendre'n cap dels dos,
que són la mateixa cosa.

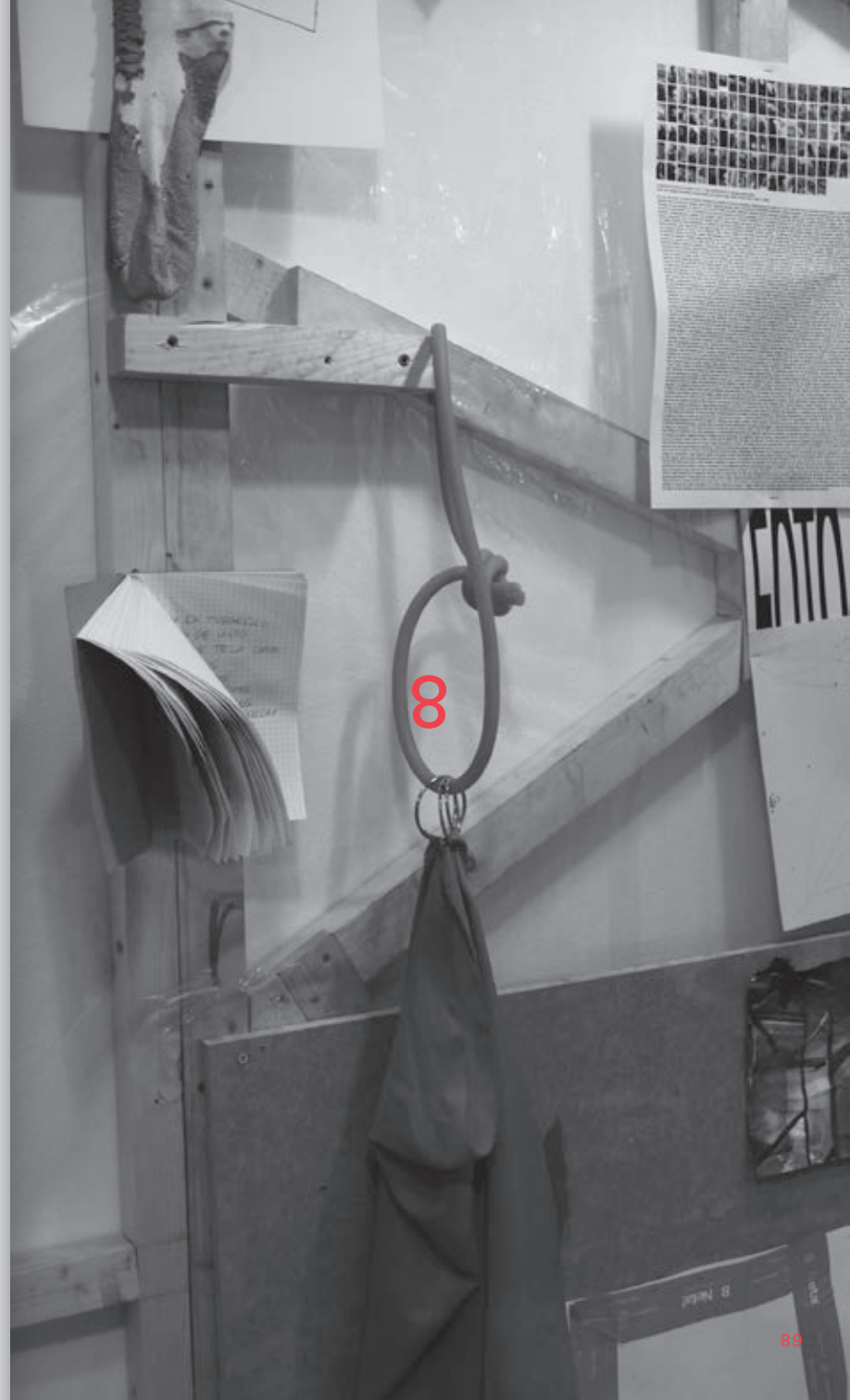

~~Sous la plage~~

15

Un moment continu de densitat
i de sobresaturació, la nostra
quotidianitat està dissenyada per
ser pensada més tard. Mitjançant
la seva posada en crisi constant,
mesclant i *samplejant* llenguatges,
formats i posicionaments.

Els nostres desitjos no havien estat mai tan subordinats als fluxos de dades i als impulsos elèctrics que es donen per mitjà de la pantalla i els auriculars; ni tan sols els poders estatals havien estat tan exposats a les possibilitats revolucionàries de les societats hiperconnectades.

El fil que uneix les propostes és la seva condició d'emergència, pròpia de l'espai i del temps en què es despleguen: la coincidència entre el moment inicial, en construcció, el moviment de la trajectòria dels artistes que exposen i l'entorn temporal en què habiten. Aquests elements esdevenen una fragmentació i una prova més del món que, a través de la virtualitat, posa en un mateix pla peces d'informació de diferent índole, to i transcendència.

L'espai virtual és un *sampler* que va donant ritme a una coreografia on els píxels són éssers humans que es separen al seu ritme.

MUSEU NACIONAL D'ART DE CATALUNYA

**CASAL
D'ESTIU
AL MUSEU**

**DEL 27 DE JUNY
AL 8 DE JULIOL**

**SOMIEN ELS
ANDROIDES EN
EL MUSEU
DEL FUTUR?**

**CINEMA, NOVES TECNOLOGIES,
MOLTES AVENTURES I
UNA NIT AL MUSEU!**

**NENS I NENES
DE 8 A 14 ANYS**

REUNIÓ INFORMATIVA PER A LES FAMÍLIES
Dimarts 12 d'abril, 18 h, al Museu Nacional

INSCRIPCIONS

Del 18 d'abril al 4 de maig
www.estiu.fundesplai.org. Més info: 93 474 74 65

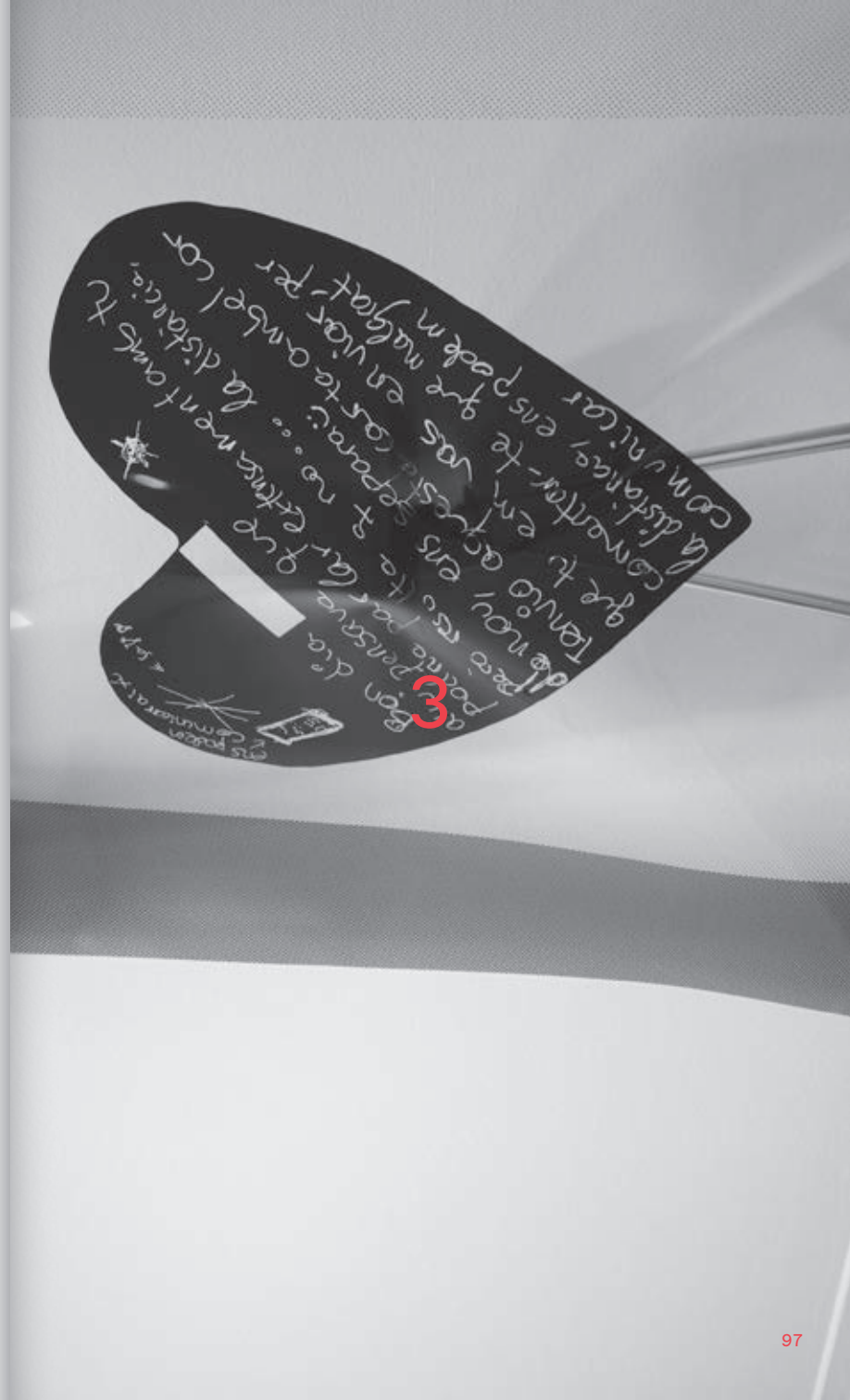

L'experiència vital de l'artista

és exportada per mitjà d'una

multitud de registres heterogenis

sense alterar-ne la indexació.

Materials que n'imiten d'altres,
materials que es reconeixen pel seu
valor social, materials que poden
ser moltes versions de si mateixos.
Talment és el que passa amb
un arxiu visual en relació
amb cadascuna de les unitats que
el componen. Política de l'àtom.

11

Entre roques i cossos es despleguen quilòmetres de cables per la superfície de la terra. Sense descans i sense dolor, tot es va *rendaritzant*, editant, corregint, filtrant, copiant i enganxant, alhora que la narrativa de l'experiència humana és mediatitzada pel flux electrònic i la incansable negociació entre imatges, trobades, registres i descobertes.

Emma Casadevall

“Vallecartografia”

2015

G

El treball remunerat i el temps

lliure ja no són límits per a

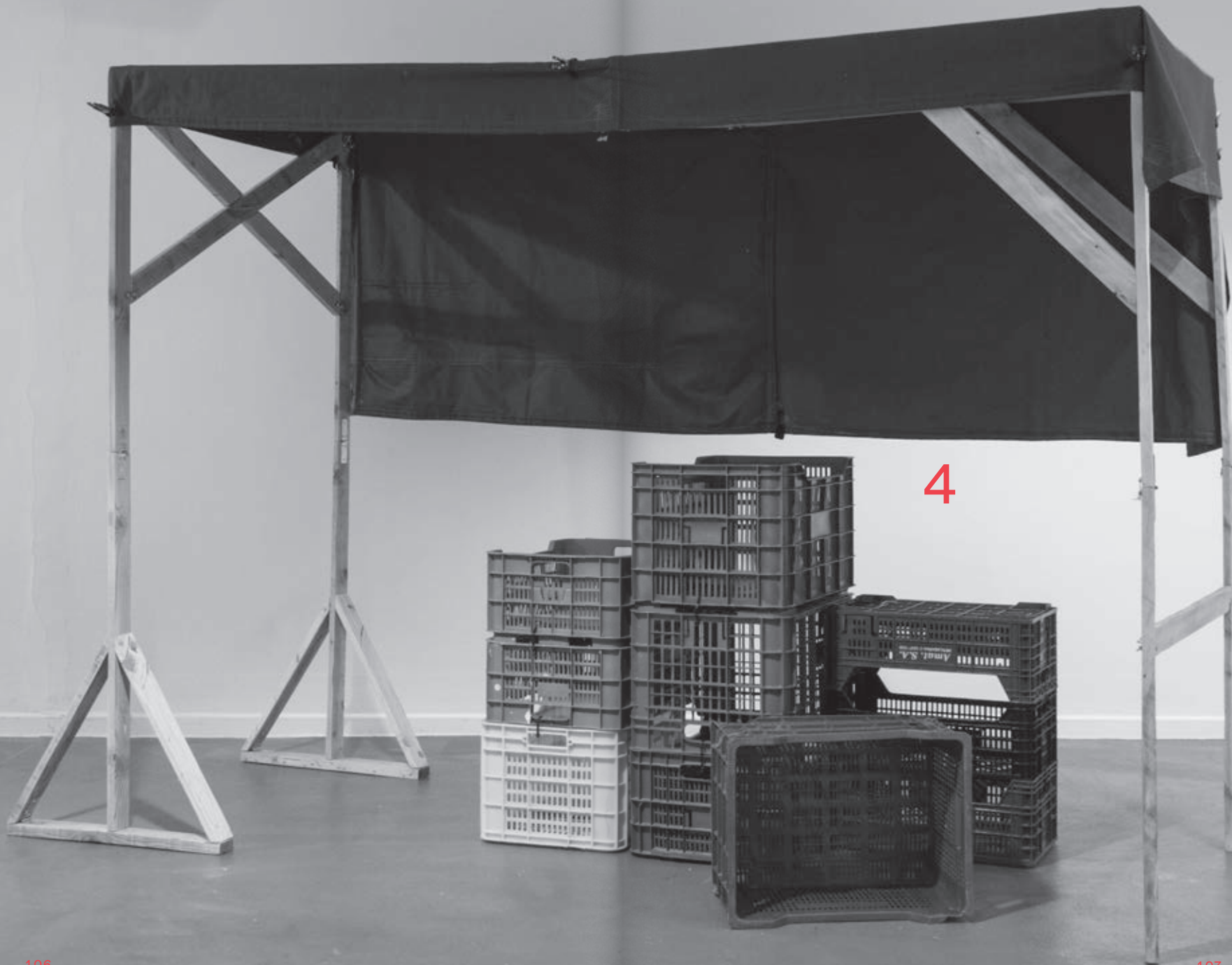
l'aparell productiu del capitalisme.

Statement, 2016

Texto

Formato publicación.

¿Puede un trabajador crítico hacer crítica en el trabajo? Los trabajadores culturales no somos obreros, somos perfiles creativos. No trabajamos sino que tenemos hobbies. Nuestro tiempo no es remunerado sino expuesto. La precariedad es un estímulo y no un impedimento. Trabajamos en muchos sitios porque nuestro oficio es vocacional. Hacemos encargos gratis porque soñamos con algún día ser pagados por ello. Los universitarios no trabajan por dinero sino por créditos profesionales. Prestar tu trabajo sin remuneración es una exposición donde se cobra entrada es una suerte y no un abuso. Ayudar en el montaje de una obra prestigiosa es una buena oportunidad para seguir siendo pobre. Que tu trabajo sea prometedore es otra forma de decir que todavia no vas a ganar dinero.

4

La tecnologia de la informació
esdevé una genealogia dels
elements naturals.
El coneixement humà no és altra
cosa que quantitats específiques
d'energia controlada. Les
paraules i les imatges funcionen
com a condensadors elèctrics.

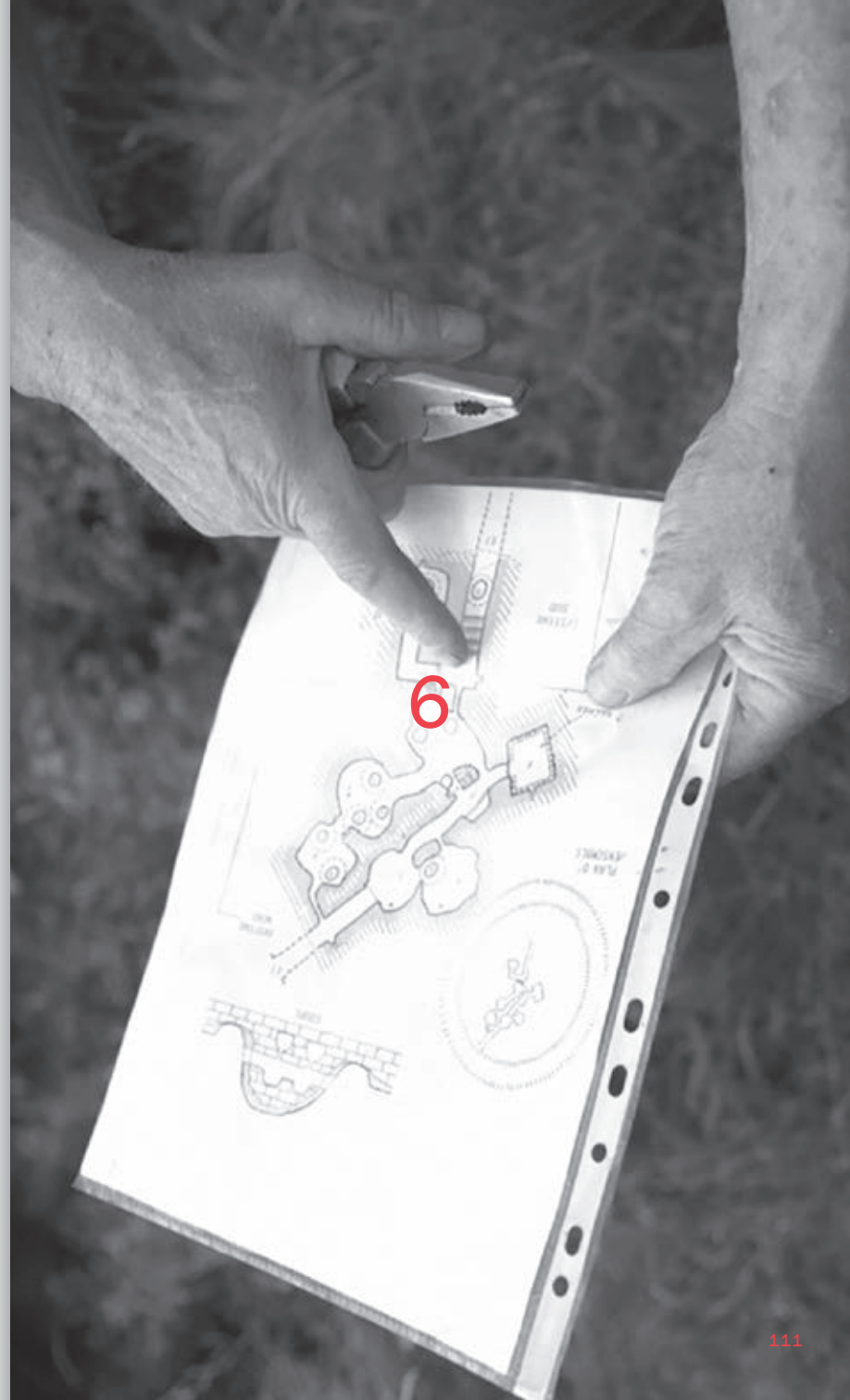
16

La capacitat de manipulació de les

imatges s'identifica amb el poder de

l'individu per alterar l'entorn, crear un

relat, modificar la visió de la realitat.

"WE ARE JUST TALKING
ABOUT LIES ABOUT
LIES ABOUT LIES ABOUT LIES"

I

TRABAJO PERFORMATIVO

'PAY ME FOR DRAWING'

3

Dissabtes 18.02.2017 i 18.03.2017 a les 17.00h

Eduardo Ruiz presentarà la seva performance durant els seus 15 minuts del descans laboral*

* Entrada del Museu d'Art Contemporani de Barcelona.
Plaça dels Àngels, 1. Barcelona.

+info
www.eduriz.es

Amb el suport de Sala d'Art Jove

S A L A
A R T
J O R V E
S A L A
A R T
J O R V E

#macbadrawings

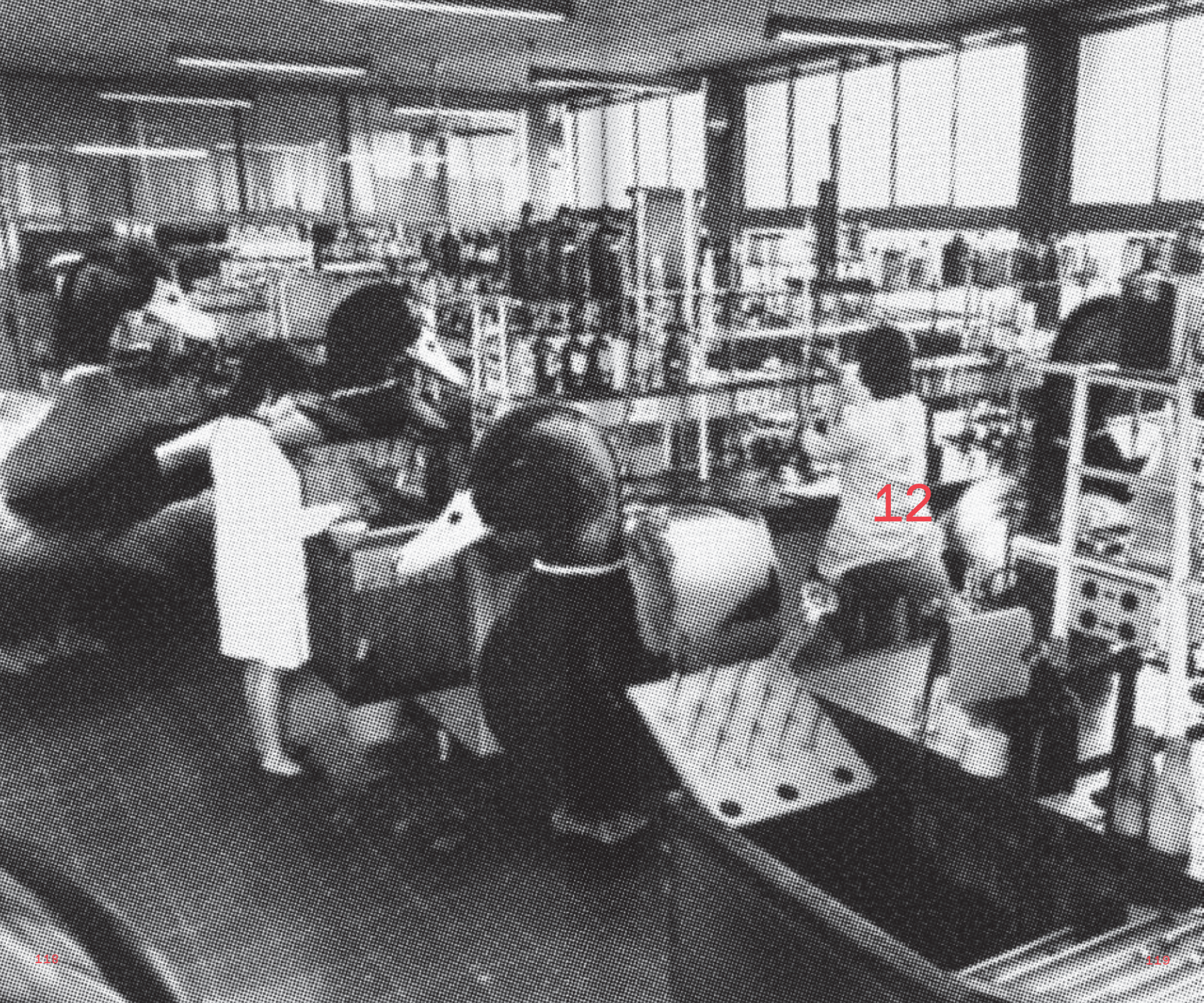
NOTA

Es tracta de tot un conjunt d'operacions conceptuals transcodificades a una infinitat de registres formals i codis visuals allunyats de l'asèpsia del llenguatge de l'art conceptual.

Capitalisme conceptual.

THE LUNES INNOVED HER FERY AND TOOK TO FLIGHT AS THE FLASHLIGHT BLAZED OUT

12

Un subjecte que és capaç de

ser un tímid artista durant

el matí, i un exhibicionista a

la nit i a les xarxes socials.

SEQÜÈNCIA EDITORIAL

Edicions d'Art Jove i La Panera 2015 i 2016

Federica García Trujillo
"Frames Rojo"

2015

Emma Casademunt
"Valcartografia"

2015

Aldo Urbana
"Un bosque cuyo incendio
se ha extinguido"

2016

18

17

Les coses han deixat de ser coses, la relació d'una cosa amb d'altres coses és el que defineix una cosa. El temps s'ha desvinculat de la seva condició temporal i, en el seu lloc, s'hi ha instal·lat una condició espacial. «Allà on vagis, fes el que vegis». Ens dediquem, atribolats, a imitar i a prendre el pols a algú que va deixar de ser humà abans d'ahir.

1

B. TEXTOS

1	Víctor Hermoso	P. 132
2	Alexander Arilla	P. 132
3	Eduard Ruiz	P. 133
4	Dario Cobacho Rosa Sánchez Pol Masip	P. 135
5	Oscar Holloway	P. 135
6	Adrian Schindler Eulàlia Rovira	P. 137
7	Aldo Urbano	P. 137
8	Roger Serret (Niu Nau)	P. 138
9	Sergio Monje	P. 138
10	Laura Torres	P. 139
11	Gerard Ballester	P. 140
12	Helena Muñoz i Col·lectiu A+	P. 141
13	Claudia Pagès	P. 142
14	Benzo	P. 142
15	Marc Villanueva Gerard Valverde	P. 143
16	Alba Giménez	P. 144
17	Núria Gómez Gabriel	P. 145
18	Amanda de Pablo	P. 145
A	AFTER Marató de presentacions performàtiques	P. 147
B	Funky, Cloud, Hunt, Village	P. 148
C	Segueixi els rastres com si fos miop	P. 149
D	Miopia augmentada	P. 150
E	Techno blood	P. 151
F	Somien els andròides en el museu del futur?	P. 152
G	Seqüència editorial	P. 153
H	La Filial: Atelier en construcció	P. 154
I	Intercanvis Hisk	P. 155

1 **Victor Hermoso**
Manual de huida

P. 4 128
Amb aquest projecte Hermoso es proposava inicialment una anàlisi d'aquelles estratègies i mecanismes que es repeten a les pel·lícules per tal que els seus protagonistes escapessin. Aquesta investigació hauria de proveir, així, un manual per a aquestes estratègies que, alhora, fos una guia orientada a donar pistes sobre com sortir fugint.

Immers en la seva pròpia condició d'artista emergent, Victor Hermoso pren les raons per les quals vol fugir i transforma la seva pròpia recerca i les condicions per entendre l'exili voluntari com una solució. Aquestes possibles sortides es materialitzen finalment amb la creació d'una espècie d'oficina de turisme per a artistes. Entre la paròdia i la realitat, l'artista crea una marca, un arxiu, una imatge i tota l'estructura necessària per generar una oficina informativa.

És vostè un artista i vol fugir de l'Estat espanyol? Vagi i aconsegueixi l'èxit a Amèrica Llatina! Trobi un racó ple de bellesa, un paisatge al·lucinant, una forma de produir totes aquelles coses que no pot fer al seu país. A fora tot és millor, surti, és més, fugi immediatament!

Tutoria a càrrec de Gris García, Sira Pizà i Ricardo Trigo.

2 **Alexander Arilla**
Dar un abrazo

132
El treball d'Alexander Arilla es forma en la mirada dels altres: la seva audiència, el seu entorn, el seu grup de *peers* precedeixen i

conformen la seva pràctica. Les formes de circulació del seu treball són tan essencials com el seu treball mateix.

A *Dar un abrazo*, Arilla es basa en una sèrie de dibuixos, retrats ràpids d'interaccions amb altres que han estat fets en secret. Funcionen com a testimonis de situacions en què els agents implicats no tenien coneixement que fossin enregistrades. Un cop mostra aquest arxiu, els personatges principals del qual són les persones relacionades amb l'artista de manera personal o professional, Arilla porta un tipus de diari personal a l'esfera pública. Aquesta sèrie d'interaccions no sols està enregistrada en el format del dibuix, sinó que està mediatitzada per una interfície que suposa el marc de visualització i un *entorn* tecnològic sense el qual no es podria entendre l'exercici dels seus gestos.

D'altra banda, amb ;), Arilla porta a terme una altra intervenció a l'espai públic. Aquesta vegada l'artista es mostra ballant dins d'un vagó de metro, amb l'ànim que posteriorment es difongui documentació de l'acció per les xarxes socials. En la contraposició d'ambdós treballs, trobem els símptomes d'un tipus de subjecte que és capaç de ser un tímid artista durant el matí, i un exhibicionista a la nit i a les xarxes socials.

Tutoria a càrrec de Gris García, Sira Pizà i Ricardo Trigo.

Eduardo Ruiz 3
Pay me for drawing

Eduardo Ruiz empra les seves hores de treball remunerat com a vigilant de sala en diverses

P. 6 30 74 75 120

P.
7
21
51
97
105
114

institucions culturals per produir el seu projecte artístic. La seva pràctica laboral esdevé la seva pràctica creativa i viceversa. Les fronteres entre el treball remunerat i el temps lliure són uns límits de l'aparell productiu del capitalisme sobre els quals l'artista realitza un gest retòric, per plantejar-se —amb la seva obra— les problemàtiques que van més enllà del lloc productiu de l'artista. Eduardo sobreposa a aquesta qüestió una capa més. Es tracta del règim formal amb què l'artista tradueix la seva tessitura vital.

A Pay me for drawing s'empren diferents materials com: metacrilats gravats en làser, impressions digitals sobre transparències, mobiliari del seu propi espai de treball assalariat, targetes de visita, o pilotes fetes amb més de 2.000 gomes elàstiques extretes del museu en el transcurs de la feina de l'artista. Realitza també un dibuix sota la taula d'un despatx a les oficines de Serveis Educatius Ciut'art, l'empresa que gestiona els serveis educatius externalitzats d'alguns museus de Barcelona pels quals treballa.

Pay me for drawing tracta tot un conjunt d'operacions conceptuals transcodificades amb una infinitat de registres formals i codis visuals allunyats de l'asèpsia del llenguatge de l'art conceptual. L'experiència vital de l'artista és exportada aquí per mitjà d'una multitud de registres heterogenis sense alterar-ne la indexació.

Tutoria a càrrec de Gris García, Sira Pizà i Ricardo Trigo.

Rosa Sánchez, Darío Cobacho, Pol Masip
Ambulant #1

4

Ambulant pren com a punt de partida els mercats ambulants. Rosa Sánchez, Darío Cobacho i Pol Masip s'apropien les architectures itinerants i primitives que es troben als voltants de la ciutat. Amb la intenció d'enfocar el poblat invisible que conformen aquests espais itinerants que apareixen i desapareixen cada diumenge, els tres artistes recorren i observen els *chiringuitos* construïts amb pals de fusta, lona, metalls, cordes i caixes de plàstic. El seu procés ha consistit en una sèrie d'exploracions i visites que avui constitueixen un immens arxiu d'imatges amb el qual s'evidencia el seu exercici de classificació, composició i reestructuració de materials i paisatges.

P.
8
22
23
37
47
65
83
106
107
116

La instal·lació que es mostra a la Sala d'Art Jove és un intent de síntesi de tot el procés de treball. Es tracta d'una sèrie d'objectes trobats que carreguen en si mateixos una memòria i un significat. Aquesta estructura és una espècie d'arquitectura *DIY* que es transforma en un objecte portàtil i que es complementa amb un manual, o guia de passos a l'estil d'Ikea, sobre com muntar i desmuntar el *chiringuito*.

Tutoria a càrrec de Gris García, Sira Pizà i Ricardo Trigo.

Oscar Holloway
Captures

5

Amb aquest treball Holloway explora la qüestió de la captura a través de la investigació sobre els indicis de dos artefactes d'apropiació de l'entorn: la càmera fotogràfica, com a mitjà

P.
10
26
27
31
46
64
68
69
84
85
117

de captura de la imatge, i l'arma, com a recurs per a la captura de l'animal. Ambdós presenten una forma de mediació entre l'home i el seu entorn —la naturalesa. Una mediació que es basa en el control i l'apropiació i, en definitiva, en la neutralització dels elements —ja sigui per a la congelació del temps en un moment, o bé per a l'execució.

L'assertió del poder que atorga la tècnica és el què exerceix Holloway quan *esborra* elements de les imatges originals amb què treballa. Al mateix temps, s'estableix un paral·lelisme de la seva acció amb el gest del caçador: la capacitat de manipulació de les imatges s'identifica amb el poder de l'home per alterar l'entorn, crear un relat, modificar la visió de la realitat.

D'altra banda, Holloway assenyala un cert intercanvi de rols de la tecnologia en la «captura». Tant la cacera a l'Àfrica com les primeres màquines de fotografiar i gravar es van desenvolupar gràcies al domini de certes classes amb poder adquisitiu i de la seva relació amb l'oci. Ara bé, cent anys després, ambdues tecnologies semblen haver efectuat un gir de 180 graus, amb el qual s'inverteix el rol de la presa i el caçador. La tecnologia ha caçat l'home, desdibuixant així la línia entre l'oci i el temps productiu. De la mateixa manera que la caça d'animals salvatges ha estat regulada pels Estats i convertida en paquets de viatges per a turistes equipats amb les seves càmeres digitals i telèfons mòbils.

Tutoria a càrrec de Gris García, Sira Pizà i Ricardo Trigo.

Eulàlia Rovira i Adrian Schindler
Un paisatge ordenat

6

El fenomen medieval conegut com a «castell de mota» i els seus rastres al món contemporani són l'eix que circumscriu *Un paisatge ordenat*. La mirada que s'hi projecta fa rel·luir la neutralització en el paisatge dels antics epicentres del poder feudal. Monticles i architectures artificials romanen velades per vegetació i sediments de diferent procedència. Els poders polítics, militars i econòmics que llavors exerciren els castells sobre el territori i els cossos són les forces que han afaïçonat l'arqueologia topogràfica que compareix en l'actualitat. A *Un paisatge ordenat* la investigació històrica i arqueològica es posa en relleu com talment un pedestal que s'injecta en la matèria, per presentar-se posteriorment com a quelcom natural. La naturalitat de l'antropocentrisme, del narrador del vídeo, el seu pedestal, es veuran abatuts i reemplaçats per una multiplicitat de veus que s'allunyen de la uniformitat dels discursos històrics. Registres virtuals i de memòria constitueixen la posada en marxa d'una proposició discursiva que possibilita transformar l'arqueologia en una disciplina que ja no tracta del passat, sinó que ens projecta al futur.

Tutoria a càrrec de Gris García, Sira Pizà i Ricardo Trigo.

Aldo Urbano
Un bosque cuyo incendio se ha extinguido

7

En aquesta publicació en format *comic-book*, de dibuix aparentment lleuger, Aldo Urbano ens narra el viatge d'un artista a través de diferents estadis, en una espiral interna de deteriorament

P. irreversible. A les pàgines d'aquesta publicació,
12 carregada de cinisme i psicodèlia, se succeeixen
13 les transformacions del protagonista en la
40 seva metamorfosi com a estafador, espia,
41 empleat perfecte o visionari al·lucinat, tot amb
l'entramat artístic com a rerefons.

Tutoria a càrrec de Jordi Mitjà.
Projecte realitzat en col·laboració amb
el Centre d'Art la Panera.

8 **Roger Serret (New Now)**
Compartir error

P. La sobresaturació i la sobreinformació a què
14 estem exposats actualment és angoixant. New
15 Now n'és conscient, i pren aquestes sensacions
44 i les materialitza per mitjà de trobades
52 col·lectives i autorreferencials on el *glitch* es
transforma en escultura, la pintura abstracta
es redibuixa a diferents mans a través de la
performance, la imatge projectada s'escolta
mitjançant una *jam session*, l'espai virtual és un
sampler que va donant ritme a una coreografia
on els píxels són éssers humans que es separen
al seu ritme en una antiga fàbrica.

Compartir error converteix l'error en una festa
col·lectiva. La realitat virtual es materialitza i deixa
de ser una realitat paral·lela, un ens intangible.

Tutoria a càrrec de Gris García, Sira Pizà
i Ricardo Trigo.

9 **Sergio Monje**
Beyond Imagination

138 La *bio*-grafia de Foucault s'escriu avui amb un
llapis digital i una tauleta gràfica. El disseny

de la realitat no ha estat mai tan programàtic
com el que avui en dia es dona amb la realitat
virtual. Tampoc el nostre procés de construcció
de la subjectivitat havia estat mai tan mediat
per decisions que prenen certes empreses
tecnològiques; ni els nostres desitjos havien
estat mai tan subordinats als fluxos de dades
i als impulsos elèctrics que es donen per mitjà
de la pantalla i els auriculars; ni tan sols els
poders estatals havien estat mai tan exposats a
les possibilitats revolucionàries de les societats
hiperconnectades.

Beyond Imagination és un executable sobre
la possibilitat de dibuixar-nos de conjunt
amb la realitat. Tant si es tracta de realitat
augmentada com disminuïda, ambdues
accions de canvi d'escala formen part de la
mateixa eina i operació tecnocràtica.

Tutoria a càrrec de Gris García, Sira Pizà
i Ricardo Trigo.

Laura Torres 10
As if it was the last chance

Per molt que el paradigma informacional hagi
assolit el seu zenit per mitjà de l'acumulació de
coneixements tècnics i racionals al llarg dels
segles, el zombi farà caure aquest sistema a
queixalades. La figura del zombi ha esdevingut
els darrers anys la metàfora perfecta per
considerar la desconexió entre la raó i el cos.
El zombi és un cos humà integrat en un sistema
que existeix fora de les normes socials i de la
història i que obeeix només un impuls salvatge i
primari. La seva replicació s'orienta en la ingesta
de cervells. Implica, per tant, la substitució de
l'humà, en tant que subjecte mediat culturalment,
per la del subjecte sense llenguatge.

P.
19
71
90
95

P.
29
43
49
59
60

As if it was the last chance mostra diferents retalls de l'imaginari visual i narratiu del gènere zombi. Es tracta d'un conjunt de fragments que originàriament s'han desplegat per mitjà de les xarxes de comunicació amb la voluntat d'inserir-se culturalment. Tot i així, el zombi és un símptoma precís del mateix procés de domesticació de l'animalitat per mitjà de la tecnologia cognitiva que ens cohesiona com a societat.

Tutoria a càrrec de Gris García, Sira Pizà i Ricardo Trigo.

11

Gerard Ballester *De talc a diamant*

P. 34 36 99 Ballester parteix de l'arxiu d'imatges que l'artista va prendre a manera de diari, invariablement durant un any i des del mateix punt: la vista que li proveeix la seva finestra. Una escena dels seus veïns reproduint els treballs quotidians de cuidar el jardí, repetida fins a la sacietat, va anar prenent la importància de quelcom extraordinari, en ser presentat, a través de la memòria obsessiva de l'artista, com una espècie de coreografia involuntària del que és mundà.

Per a la presentació a Sala d'Art Jove, Gerard Ballester pren un denominador comú d'aquesta escena, que constitueix el *background* de l'acció repetida —la façana de la casa observada—, i el recrea com a *display*, el qual, en aquesta ocasió, buida d'actors. La teatralitat és deconstruïda i els seus materials es presenten de manera que la seva referència és impossible de traçar.

Apareix, en canvi, la qüestió sobre la imatge i la representació: així com l'arxiu és considerat com un sol cos, els elements que constitueixen una

realitat també deixen de ser, un cop separats, una unitat —en aquest cas, la façana—, per passar a ser el que són: materials que representen una altra cosa, materials que n'imiten d'altres, materials que es reconeixen pel seu valor social, materials que poden ser moltes versions de si mateixos. Talment és el que passa amb un arxiu en relació amb cadascuna de les unitats que el componen.

Tutoria a càrrec de Gris García, Sira Pizà i Ricardo Trigo.

Helena Muñoz i Col·lectiu A+ *Oficina de Turisme i A_A_A*

12

D'una banda, *Oficina de Turisme* és una instal·lació que permet visualitzar el procés de treball, realitzat amb joves, del projecte de mediació educativa sobre el barri de les Adoberies de Vic. Està dirigit per Helena Muñoz amb la col·laboració de Jaume Guinart, Marta Ricart, el col·lectiu A+ i l'Institut La Plana de Vic.

P. 56 118 119

D'altra banda, *A_A_A* és un recorregut pel primer any de trajectòria del Col·lectiu A+, dedicat a la reactivació cultural del barri de les Adoberies a través de l'art i l'arquitectura. L'exposició es planteja com un espai de coneixement, treball, participació i relació amb agents per tal de trobar estratègies col·lectives de dinamització cultural. El Col·lectiu A+ es configura en el marc de la QUAM-CAPP 2015 «Interessos públics i creació col·lectiva», a partir del taller dirigit per Santiago Cirugeda, orientat a plantejar estratègies col·lectives de dinamització social i cultural del barri de la Adoberies de Vic.

Tutoria a càrrec de Marta Ricart.
Projecte realitzat en col·laboració amb ACVic Centre d'Arts Contemporànies.

13	Clàudia Pagès <i>Throat and Column</i>
P. 57 72 73	<i>Throat and Column</i> és una publicació i una <i>audioperformance</i> en què l'escriptura i l'oralitat s'intercanvien en una narrativa que recorre diversos espais d'individualització: els sistemes mèdics, les arquitectures i les comunitats. Parlar i empassar. Parlar i el plaer. La veu solista i el cor estan separats en una <i>audioperformance</i> i en una publicació impresa en plàstic.
	Tutoria a càrrec de Marc Navarro. Projecte realitzat en col·laboració amb el Centre d'Art la Panera.

14	Benzo <i>Machirulos y siluros</i>
P. 80 81	L'any 1974 Ronald Lorkowsky va alliberar il·legalment 32 alevins de silurs procedents del riu Danubi a l'embassament de Mequinensa (Terol) per fomentar-ne la pesca. Vint anys més tard, Oliver Portrat va completar la introducció amb un altre amollament de 200 exemplars procedents del riu Po (Itàlia). Amb aquests dos «masclaments» s'inicia el turisme <i>machirulo</i> de pesca de silurs al Delta de l'Ebre, un fenomen organitzat i promogut des del mateix territori i internacionalment com a activitat econòmica, on agències internacionals organitzen estades per a aficionats a la pesca d'aquests peixos immenjables per l'excés de mercuri.
	<i>Machirulos y siluros</i> s'apropia del bast arxiu d'imatges que aquestes pràctiques pesqueres han generat. Benzo s'ha centrat en l'escena triomfant en la qual el mascle posa al costat de la seva presa, per donar lloc a una proposta d'edició de postals que incideixen en aquest

	reclam publicitari basat en una repetició sistemàtica d'actituds <i>machirules</i> .	
	Tutoria a càrrec de Jordi Mitjà. Projecte realitzat en col·laboració amb Lo Pati, Centre d'Art de les Terres de l'Ebre.	
	Gerard Valverde i Marc Villanueva <i>Sous la plage</i>	15
	Al començament, les primaveres àrabs van ser vistes amb simpatia per part d'Occident, que va arribar a relacionar-les amb els seus propis moviments de reivindicació de democràcia i llibertat (com la Primavera de Praga o el Maig del 68) o les va prendre com a inspiració per als seus propis moviments actuals (com el 15M o <i>Occupy Wall Street</i>). Amb el subsegüent gir dels esdeveniments, aquestes esperances van quedar completament desfetes: l'esclat de guerres civils amb un elevat nivell de participació internacional, les migracions massives cap a Europa, l'enfortiment de l'amenaça terrorista... Quins discursos es produeixen o mobilitzen a partir d'aquests esdeveniments? De quina manera aquests discursos, i les imatges en què se sustenten, s'apoderen de l'opinió pública?	P. 86 87
	Aquesta peça prova d'articular un espai artístic, en forma de <i>performance</i> , interpretada pel periodista siri-palestí Mohammad Bitari, en què aquests discursos són analitzats i qüestionats.	
	La peça parteix de la tensió entre els discursos i les imatges del poder (creades i difoses pels mitjans de comunicació) i el discurs íntim i subjectiu de l'interpret, que les posa en dubte. La peça s'enfronta, per tant, a la distància existent entre la interpretació	

europea del conflicte i la vivència personal de Bitari, la vida del qual està travessada per aquests esdeveniments.

Tutoria a càrrec de Mireia Sallarès.
Projecte realitzat en col·laboració amb Bòlit Centre d'Art Contemporani, Girona. Coproduït amb TNT-Terrassa Noves Tendències i Frankfurt LAB, amb la col·laboració de l'Institut Europeu de la Mediterrània i PEN Català.

16

Alba Giménez
Constriction/construction

P.
109

Alba Giménez parteix de la peça *IR. T. N° 513 Zuloa* d'Ibon Aranberri per fer una reflexió al voltant de com s'articula una poètica a partir de la constricció i dels límits d'allò visible i representable. L'obra consisteix en una acció que va realitzar l'artista el 2003, quan va tapiar amb una estructura metàl·lica l'accés a la cova d'Iritegi, a Guipúscoa. El sentit de la peça radica en l'acte mateix de privació, en què l'espai es tanca i deixa de ser un interior transitable que puguem conèixer a través de la pròpia vivència, per convertir-se en un territori que només podem projectar i recórrer a través de la imaginació. La impossibilitat de conquerir l'element natural pot actuar com a metàfora del fet que la comprensió, aprehensió i sistematització del món que ens envolta estan sempre condemnades al fracàs.

Tutoria a càrrec d'Oriol Vilanova.
Projecte realitzat en col·laboració amb Macba, Museu d'Art Contemporani de Barcelona.

Núria Gómez Gabriel
Syncinéma

17

Syncinéma és un projecte d'investigació adisciplinar que reflexiona al voltant de les formes de mediació i distribució de continguts cinematogràfics.

P.
124

L'objectiu de la investigació és traçar una genealogia de casos d'estudi sobre el concepte d'edició i muntatge, no només com a pràctica cinematogràfica sinó també com a espai d'autogestió i de resistència, una forma de posicionament i ruptura amb certes estratègies de recepció clàssiques. El muntatge és una tècnica però també és un instrument d'anàlisi dels mecanismes que afegeixen valor, defineixen, ordenen, reproduïxen i distribueixen discursos en la nostra contemporaneïtat.

Si el muntatge es pot entendre com el destil·lat d'una cosmovisió, una manera d'entendre i travessar el flux d'informació, un intent de repensar la realitat i mobilitzar altres espais del pensament a partir de la confrontació amb un objecte o amb una acció en un espai determinat, la distribució permet activar formes divergents amb els discursos globals per qüestionar alguns dispositius de contenció i de capitalització particular.

Tutoria a càrrec de Sonia Fernández Pan.
Projecte realitzat en col·laboració amb Macba, Museu d'Art Contemporani de Barcelona.

Amanda de Pablo
Jacotot al Raval

18

Projecte d'educació intercultural realitzat en col·laboració amb La Xarxa d'Accés al Treball

(XAT) del Casal dels Infants al barri del Raval de Barcelona. A través d'una sèrie de tallers, impartits per artistes participants a Art Jove 2016 i adreçats als joves que formen part del programa XAT, s'implementa la formació orientada a aquest col·lectiu que sovint es troba en situació de vulnerabilitat, amb entorns familiars i socials fràgils en un barri on històricament s'han concentrat situacions de precarietat.

Es tracta d'un projecte bidireccional on el procés d'aprenentatge es planteja com una experiència enriquidora tant per als joves com per als artistes participants.

La Xarxa d'Accés al Treball (XAT) del Casal dels Infants forma i orienta els joves inactius per donar-los més oportunitats d'ocupació. Se'ls involucra compartint la definició d'un itinerari d'inserció individual i es treballa per reforçar les seves competències bàsiques, transversals i tècniques i aconseguir la inserció en el mercat laboral.

Tutoria a càrrec de José Antonio Delgado.
Projecte realitzat en col·laboració amb ACVic Centre d'Arts Contemporànies.

**AFTER Marató de presentacions
performàtiques**

Christian Alonso, Alexander Arilla, Gerard Ballester, Leah Dixon (Beverly's), Rosza Farkas (Arcadia Missa), Núria Gómez Gabriel (La Kino), Ethan Hayes-Chute (Conglomerate.tv), Victor Hermoso, Josep Maynou, Sergio Monje, New Now, Sira Pizà, Plom, Job Ramos, Eulàlia Rovira i Adrian Schindler, Eduardo Ruiz, Rosa Sánchez, Darío Cobacho i Pol Masip, Laura Torres, Ricardo Trigo.

Programa a cura de Gris García, Sira Pizà i Ricardo Trigo.

26 de novembre de 2016, Alzina 21.

After proposa un moment de densitat i de sobresaturació, un fenomen per ser pensat més tard. *After* és una marató de presentacions performàtiques. Es desenvoluparà en una ubicació preparada per a l'ocasió i al llarg d'un intens dia. La intenció és situar en un mateix pla els artistes del programa de Sala d'Art Jove 2016 i artistes afins i artistes amb una major experiència, així com d'altres agents actius en el món de l'art i de diferents procedències. Per mitjà de la posada en crisi de l'estructura ortodoxa de la jornada de presentació, *After* proposa mesclar i *samplejar* formats i posicionaments. Desitgem obtenir una borrosa radiografia de les arts visuals i experimentar els seus límits i dependències en relació amb el context tecnopolític.

Assistim a la reconfiguració incessant de les categories ontològiques que un dia varen unificar el nostre món, a la performativitat de la informació bàsica que condensava el nucli dur del nostre coneixement. Per alguna raó, la hiperproducció material i immaterial ens han

travat el cor i ha sortit a relluir la nostra pell. Les coses han deixat de ser coses, la relació d'una cosa amb d'altres coses és el que defineix una cosa. El temps s'ha desvinculat de la seva condició temporal i, en el seu lloc, s'hi ha instal·lat una condició espacial. «Allà on vagis, fes el que vegis». Ens dediquem, atribolats, a imitar i a prendre el pols a algú que va deixar de ser humà abans d'ahir.

B

Funky, Cloud, Hunt, Village

P.
24
25

Alexander Arilla, Gerard Ballester, Víctor Hermoso, Oscar Holloway, Rosa Sánchez, Darío Cobacho i Pol Masip.

Exposició a cura de Gris García, Sira Pizà i Ricardo Trigo.

Del 6 d'octubre al 16 de desembre de 2016, Sala d'Art Jove.

L'animalitat ha estat devorada per l'home i l'home ha estat caçat per la tecnologia. El *performer* va interpretar l'home invisible, l'artista exigeix el seu èxit i institucionalitza la seva demanda. La imatge virtual s'ha fet material.

Pensàvem que les dades no tenien res a veure amb els cossos, els conceptes, la realitat d'allò físic. Quan la xarxa s'ha convertit en el teixit de la nostra vida, ja no existeix un fora o un dins, més real l'un que l'altre. El capital, la producció, la construcció individual i la circulació de la informació són part d'un sol sistema immaterial que ens porta cap a un estat que, si abans semblava sòlid, ara apareix vaporós, així com en lloc d'estàtic, s'actualitza permanentment.

Unir nodes que aparentment no tenen cap relació entre si podria no tenir sentit. Això és cert quan el que s'espera d'una exposició és que s'articuli mitjançant estratègies conegudes. *Funky, Cloud, Hunt, Village* pretén anticipar la mecànica d'un món que encara no ha estat testat.

Segueixi els rastres com si fos miop.

Art Jove 2006-2016

C

Aggtelek, Verónica Aguilera, Caterina Almirall, Efrén Álvarez, Isabel Barrios Ibars, Joan Bennassar, Estel Boada, Llure Brucke, Miriam C. Cabeza, Laura Cardona, Emma Casadevall, Abel del Castillo, Petia Cervera Kuprova, Paco Chanivet, Amanda Cuesta, Mery Cuesta, Annegien van Doorn, Laia Estruch, Enric Farrés Duran, Gloria Fernández, Daniel García, Miquel García, Rubén Grilo, Núria Güell, Ariadna Guiteras, Antoni Hervàs, Ciprian Homorodean, Álvaro Icaza, Daniel Jacoby, Fran Meana, Clara Miralles, Mariona Moncunill, David Mutiloa, Marc Navarro, Daniela Ortiz, Quim Packard, Sira Pizà, Ignasi Prat, Joaquín Reyes, Esther Ribot, Antònia del Río, Ryan Rivadeneyra, Luca Rullo, Saladestar, Mireia C. Saladrigues, Joan Saló, Ariadna Serrahima.

P.
32
33

Comissariat: Martí Anson, Cristian Añó (Sinapsis), Ingrid Blanco, Alex Brahim, Pilar Cruz, José Antonio Delgado (Col·lectivaccions), Antonio Gagliano.

Del 19 de juliol al 2 d'octubre de 2016, Arts Santa Mònica.

Segueixi els rastres com si fos miop presenta un seguit d'itineraris sobre alguns aspectes claus que han marcat l'art contemporani dels darrers

10 anys a Catalunya. Els projectes artístics que es mostren amb l'exposició s'han produït i difós des del que s'ha consolidat durant aquests mateixos anys com un dels espais de referència per l'art emergent, la Sala d'Art Jove.

Per mitjà d'un treball coral, *Segueixi els rastres com si fos miop* s'articula a partir de cinc processos d'investigació amb els quals es segueixen els rastres de diferents aspectes que han marcat l'art dels darrers anys, com són la qüestió de la producció i l'economia, els discursos de l'art i l'herència conceptual, la pràctica col·laborativa i l'anomenat gir educatiu, la investigació artística, i la transmedialitat.

Exposició realitzada en col·laboració amb Arts Santa Mònica i el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

D

Miopia augmentada

P.
50

Efrén Álvarez, Martí Anson, Cristian Añó (Sinapsis), Alex Brahim, Paco Chanivet, Pilar Cruz, Laia Estruch, Antonio Gagliano, Àlex Gifreu, Ariadna Guiteras, Elisabet Roselló, Judit Vidiella (Col·lectivaccions).

Del 20 al 23 de setembre de 2016,
Arts Santa Mònica.

Coincidint amb l'exposició *Segueixi els rastres com si fos miop*. *Art Jove 2006-2016* a Arts Santa Mònica, es van portar a terme quatre jornades intensives per activar una aproximació polièdrica a les pràctiques artístiques contemporànies. L'equip comissarial de l'exposició va proposar un seguit de línies d'acció i de reflexió amb què tractar alguns dels aspectes més rellevants de la pràctica artística

actual: la qüestió de la investigació i l'educació, l'oralitat i la narrativitat, el descrèdit del cool i l'auge del folk, la crítica a la creativitat i la crítica institucional.

Els tallers impartits van ser el següents: *Exterminar el cool*. *Exercicis d'anticreativitat*, a l'entorn de la creativitat i la innovació com a argumentari del corporativisme neoliberal, proposta de Pilar Cruz amb la col·laboració d'Elisabet Roselló i Ariadna Guiteras; *La botifarra*, un joc de cartes exemplaritzant en termes d'anàlisi i definició de la obra d'art, a càrrec de l'artista Martí Anson i el dissenyador Àlex Gifreu; *L'estratègia de Mr. Magoo*, una línia d'acció basada en explorar les possibilitats de l'oralitat, la narració i la distorsió com a elements vertebradors de discurs, proposat per Alex Brahim i amb la col·laboració del Paco Chanivet i Laia Estruch; *Construeix el rastre fins que et puguin seguir*, centrat en repensar la mateixa cultura artística des del gir cap a l'educació en relació amb les institucions artístiques, amb Cristian Añó i Judit Vidiella; i *Diagramàtica dolenta*, un exercici per a l'exploració sobre els usos ampliat i menys coneguts del diagrama com a instrument per a la producció de coneixement, conduït pels artistes Antonio Gagliano i Efrén Álvarez.

Programa realitzat en col·laboració amb Arts Santa Mònica i el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya en el marc de l'exposició *Segueixi els rastres com si fos miop*. *Art Jove 2006-2016*.

E	Techno blood
P. 78 79	Sergio Monje, New Now, Eulàlia Rovira i Adrian Schindler, Eduardo Ruiz, Laura Torres.
	Exposició a cura de Gris García, Sira Pizà i Ricardo Trigo.
	Del 19 de gener de 2016 al 17 de març de 2017, Sala d'Art Jove.
	Entre roques i cossos es despleguen quilòmetres de cables per la superfície de la terra. Sense descans i sense dolor, tot es va <i>rendaritzant</i> , editant, corregint, filtrant, copiant i enganxant, alhora que la narrativa de l'experiència humana és mediada pel flux electrònic i la incansable negociació entre imatges, trobades, registres i descobertes.
	Les dimensions virtual, simbòlica i material comparteixen un denominador comú; l'àtom. La naturalesa post-electrònica va <i>samplejant</i> tots els senyals o opcions ja existents, mentre que el sistema informacional descompon la realitat en milions de micropartícules que floten en l'aire i llança com a pols aquella identitat virtual que sorgeix de temps postmaterials.
F	Somien els andròides en el museu del futur?
P. 94	Sergi Selvas, Irati Irulegi i Judit Onsès.
	Del 27 de juny al 8 de juliol de 2016, Museu Nacional d'Art de Catalunya.
152	Cinema, noves tecnologies, moltes aventures i una nit al museu. Aquest va ser el contingut del

primer casal d'estiu per a nens realitzat gràcies a la col·laboració entre Sala d'Art Jove i Museu Nacional. Durant dues setmanes un total de quaranta nens i nenes van prendre contacte amb les estratègies de l'art contemporani tot fent una immersió a les sales i altres espais del Museu Nacional de Catalunya. En Neo, un androide del futur, els va convidar a imaginar com seria el museu del futur.

Activitat realitzada en col·laboració amb Museu Nacional, Fundesplai i Ajuntament de Barcelona. Amb el patrocini de Fundació AGBAR i el suport dels Amics del Museu Nacional.

Seqüència editorial

G

Emma Casadevall, Federico García Trujillo, Claudia Pagès, Aldo Urbano.

P.
102
122
123

Del 5 de novembre de 2016 al 31 d'octubre de 2017, Centre d'Art la Panera.

L'edició d'artista com un rotlle d'impressions en plàstic, com un *flip-book*, com un *comic-book* o com un diari imprès en rotativa. Les quatre publicacions que el Centre d'Art la Panera i la Sala d'Art Jove han coproduït els dos darrers anys es basen en una idea de multiplicitat que es desplega en seqüència i que investiga les possibilitats de l'edició contemporània: el desig per disseminar-se, implotar, per interseccar-se amb diferents gèneres artístics i àmbits del coneixement, possiblement justificaria que la repetició serial sigui una constant en tots aquests treballs.

La col·laboració entre ambdós centres s'explica per una mateixa voluntat experimental: el suport editorial ha facilitat que els projectes

153

que s'han coproduït en els últims quatre anys evolucionin a partir de les derives que proposen els artistes. L'edició d'artista posa en joc el camp editorial com els mateixos processos i formats relacionats amb les pràctiques artístiques. La seqüència editorial és talment una forma de codi obert: troba en la repetició tot allò que la fa imprevisible.

H	La Filial: Atelier en construcció
P. 112 113	Alumnes de l'Escola Massana de Barcelona: Montserrat Ayala, Sandra Calvo, Maria Farré, Andreu García, Mireia González, Lina Natterer, Rosa Sánchez, Clàudia Torrents. Del 8 de març al 4 d'abril de 2016, Sala d'Art Jove. La Filial és un programa de Sala d'Art Jove per al treball col·laboratiu amb centres educatius. Es conviden escoles, universitats i grups d'investigadors a realitzar iniciatives conjuntes, i reconèixer així que tant l'àmbit de les arts com el de l'educació són entorns propicis per a l'experimentació, fet que això s'intensifica per mitjà de la col·laboració. Durant l'any 2016, en la primera prova pilot del programa, s'ha comptat amb la participació d'alumnes de l'Escola Massana de Barcelona, institució justament immersa en un procés de trasllat a la seva nova seu. Unes noves instal·lacions preveuen estar enllestides a mitjan 2017. Aprofitant aquesta conjuntura, unes estudiants de l'escola han realitzat una ocupació temporal de Sala d'Art Jove, amb el desenvolupament de diferents iniciatives públiques, amb les quals es plantegen alternatives pel que

fa als espais de creació i als processos educatius en relació a com es pot entendre el seu espai educatiu.

Tutoria a càrrec de Jordi Canudas.
Projecte realitzat en col·laboració amb Escola Massana.

Intercanvis Hisk	I
Lydia Debeer, Pedro Moraes, Cadine Navarro, Mario Santamaría, Marc Serra. De l'1 de febrer al 4 de març de 2016, HISK / Sala d'Art Jove. Durant l'any 2016 Sala d'Art Jove ha desenvolupat el seu programa d'intercanvis amb HISK, Higher Institute of Fine Arts, de Gant amb la mobilitat de diferents artistes. Concretament s'ha realitzat amb l'intercanvi de tres artistes del centre belga i dos artistes catalans. Aquest any s'ha implementat així la línia d'intercanvis amb centres internacionals vinculats a la formació d'artistes i la seva inclusió en contextos especialitzats. Els intercanvis realitzats amb HISK es basen en la participació en el seu programa de formació i producció, que inclou la realització de <i>studio visits</i>, <i>workshops</i> i presentacions públiques. Enguany, el procés d'internacionalització i formació dels artistes vinculats a Sala d'Art Jove s'ha consolidat en la seva intenció de capacitar els artistes en processos de mediació, treball col·laboratiu i educatiu en l'entorn europeu. Intercanvis realitzats en col·laboració amb Hangar, Centre de producció i recerca d'Arts Visuals de Barcelona.	P. 126

C. TEXTS

1	Victor Hermoso	P. 165
2	Alexander Arilla	P. 166
3	Eduard Ruiz	P. 167
4	Dario Cobacho Rosa Sánchez Pol Masip	P. 168
5	Oscar Holloway	P. 168
6	Adrian Schindler Eulàlia Rovira	P. 170
7	Aldo Urbano	P. 171
8	Roger Serret (Niu Nau)	P. 171
9	Sergio Monje	P. 172
10	Laura Torres	P. 172
11	Gerard Ballester	P. 173
12	Helena Muñoz i Col·lectiu A+	P. 174
13	Claudia Pagès	P. 175
14	Benzo	P. 176
15	Marc Villanueva Gerard Valverde	P. 176
16	Alba Giménez	P. 178
17	Núria Gómez Gabriel	P. 179
18	Amanda de Pablo	P. 180
A	AFTER Marathon of performative presentations	P. 181
B	Funky, Cloud, Hunt, Village	P. 182
C	Segueixi els rastres com si fos miop	P. 183
D	Miopia augmentada	P. 184
E	Techno blood	P. 185
F	Somien els andròides en el museu del futur?	P. 186
G	Seqüència editorial	P. 188
H	La Filial: Atelier en construcció	P. 189
I	Hisk Exchanges	P. 190

5 Hello T, the idea would be: the entire publication extremely visual, if possible, with images filling the entire page, mixing the images by the artists and intermittently introducing the phrases attached in the Word document (they're not finished, at the end of the week I'll send you the definitive text) throughout the entire publication. Referencing the images by each artist to their corresponding technical information and to the description of their work (this material at the end of the publication). R

9 This publication gathers together a series of processes that have been constructed in the flexible space made possible by the Sala d'Art Jove, using hypothesis as the engine, as the development and as the objective. Works by artists based on mutation, suppression, the return to the beginning and the integration of chance and inquiry as the start, connector and outcome.

16 A global community of perpetually young workers, the constant professionalisation of adolescence. Capitalism is a young adolescent with pimples in their face, while singularity and originality are the endorphins of the economy.

20 They are the ideas, images and bodies of others.

28 Twenty years later, Danto's death of art engendered zombie art. Technology was the main tool operating in this reincarnation.

35 As a kind of involuntary choreography of the mundane.

38 Logic of fragmentation, a space opens up where independent projects that share the same framework can coexist: the framework of the global scroll-down generation, of the simultaneous and instantaneous view, of historical research, of the portrait of personal relationships, of the substantiation of the everyday, of the visualisation of what is happening on the margins, or of the reiteration of precariousness. Everything is, as happens today, globally unique and the same in its difference.

39 History, information, euphoria.

42 A zombie is a human body integrated into a system that exists outside social norms and history and only obeys a savage, primeval urge. Its replication comes from eating brains. Blood and cognition.

45 Turning error into a collective celebration.

48 Translation as a meaningful story.

54 8,000 euros for publication, three disconnected tutors and lots of emergence.

55 The process of homogenisation and standardisation in the West also implies the process of homogenisation and standardisation of artistic knowledge. The negative autonomy of art becomes in the present a feasible vanishing point towards the artistic discipline in that today artistic knowledge is one of the disciplinary paradigms of cognitive capitalism.

58 Theatricality is deconstructed and its materials are presented such that their reference is impossible to trace.

61 No matter how much the informational paradigm has reached its peak through the accretion of technical-rational knowledge, the zombie will make this system fall bit by tiny bit.

62 The free transmission of knowledge as an act of love. Authorship as a gesture of expression of the law and of uniqueness. Artistic success as a form of love of order. Artistic failure as a form of dependence on the law.

63 The design of reality has never been as programmatic.

66 We are witnessing the constant reconfiguration of the ontological categories that used to unite our world, along with the performativity of the basic information that constituted the hardcore of our knowledge. For some reason, tangible and intangible hyper-production have shackled our hearts and our skin is glowing once more.

67 Closing a circle without defining it. Asking before thinking: What? How? Who? Thinking about saying without asking; doing before announcing.

70 Today the *bio*-graphy of Foucault is written with a stylus and a graphic tablet.

76 The language of the electronic media has ended up colonising the language of contemporary art.

77 The virtual, symbolic and material dimensions share a common denominator: the atom. Post-electronic nature *samples* all the existing signals or options, while the information system breaks reality down into millions of micro-particles that float through the air or toss, like dust, the virtual identity which emerges from post-material times.

82 Faced with the impossibility of speaking about something set, constant and consecutive, today we construct while we destroy, we assemble and disassemble parallel realities where the fictitious worlds are the same as the real ones. Without there being enough distance, we manage to understand neither of them, even though they are one and the same.

88 A constant moment of denseness and oversaturation, our everyday lives are designed to be thought about after the fact. By constantly being put into crisis, mixing and sampling language, formats and positionings.

91 Our desires have never been so subordinated to the data flows and electrical impulses which come via the screen and earphones; and even state power has never been so exposed to the revolutionary possibilities of hyperconnected societies.

92 The thread connecting the proposals is their status as emergent, which is inherent to the place and time where they unfold: the coincidence between the initial moment, in construction, the movement of the careers of the exhibiting artists, and the temporal environment which they inhabit. These elements turn into a fragmentation and yet further proof of the world that, through virtuality,

puts information of different kinds, with different tones and levels of importance, on the same plane.

93 The virtual space is a sampler which gives rhythm to a choreography where the pixels are human beings which separate from each other at their beat in an old factory.

96 Here, the artist's life experience is exported through a host of heterogeneous registers without altering their indexing.

98 Materials that imitate others, materials that are recognised for their social value, materials that can be many versions of themselves. Perhaps this is what happens with an archive in relation to any of the units that comprise it. Politics of the atom.

101 Amidst rocks and bodies, kilometres of cable are stretched along the surface of the earth. With no rest and no pain, everything is being *rendered*, edited, corrected, filtered, copied and pasted, while the narrative of human experience is mediated by the electronic flow and the tireless negotiation between images, finds, records and discoveries.

104 Paid work and free time are no longer boundaries for the productive apparatus of capitalism.

108 Information technology becomes a genealogy of the natural elements. Human knowledge is nothing other than specific quantities of controlled energy. Words and images operate as electrical condensers.

110 The images' capacity for manipulation is equated with the individual's power to alter their environment, create a story, change the vision of "reality".

115 It is an entire set of conceptual operations transcoded into infinite formal registers and visual codes, far from the sterility of the language of conceptual art.

121 A subject who is capable of being a timid artist by day and an exhibitionist by night and on the social media.

127 Things have ceased being things; the relationship of one thing with other things is what defines a thing. Time has been detached from its temporal condition and a spatial condition has been instated in its place. "Wherever you go, do as you see". We watch bewildered as we imitate and take the pulse of someone who stopped being human just the other day.

With this project, Hermoso initially set out to analyse the strategies and mechanisms that are repeated in films so their main characters can escape. This inquiry should thus provide a manual on these strategies which could also be a guide geared at giving clues on how to flee. P. 4 128

Immersed in his own status as an artist, Victor Hermoso takes the reasons why one might want to escape and transforms his own inquiry and conditions in order to understand voluntary exile as a solution. These possible ways out ultimately materialise in the creation of a kind of tourism office for artists. Between parody and reality, the artist creates a framework, an archive, an image and the entire structure needed to generate an information office.

Are you an artist who wants to escape Spain? Come and find success in Latin America! Discover a place brimming with beauty, a breathtaking landscape, a way of producing everything that you cannot do in your own country. Everything is better elsewhere, get out, get out right now!

Mentored by Gris García, Sira Pizà and Ricardo Trigo.

P.
6
30
74
75
120

Alexander Arilla's works take shape in the looks of others: his audience, his environment, his peer group precede and shape his practice. The ways his works circulate are as essential as the works themselves.

Arilla bases *Dar un abrazo* on a series of drawings, quick portraits of interactions with others sketched furtively. They work as testimonies of situations in which the agents involved had no idea they were being recorded. Once this archive, whose main characters are people related to the artist personally or professionally, is displayed, Arilla brings a kind of personal diary to the public sphere. This series of interactions is not only recorded in the guise of drawings but is also mediated by an interface, which is the setting in which they are viewed, and a technological *environment*, without which the exercise of their gestures could not be understood.

On the other hand, with ;), Arilla carries out another intervention in the public space. This time the artist shows himself dancing inside an underground car with the goal of later disseminating documentation on the action on the social media. In the contrast between these two works, we find symptoms of a kind of subject who is capable of being a timid artist by day and an exhibitionist by night and on the social media.

Mentored by Gris García, Sira Pizà and Ricardo Trigo.

P.
7
21
51
97
105
114

Eduardo Ruiz uses his hours of paid work as a gallery attendant in different cultural institutions to produce his artistic project. His job practice becomes his creative practice, and vice-versa. The boundaries between paid work and free time are boundaries of the productive apparatus of capitalism, about which the artist makes a rhetorical gesture, using his works to consider the issues that go beyond the productive place of the artist. Ruiz superimposes yet another layer on this issue. It is the formal system with which the artist translates his life experience.

Different materials are used in *Pay Me for Drawing*: laser-engraved methacrylate, digital prints on transparencies, furniture from his own on-the-job workspace, business cards, or balls made with more than 2,000 rubber bands purloined from the museum in the course of the artist's work. He also makes a drawing under the table in the office the Ciut'art Educational Services, the company that manages the outsourced educational services of several of the Barcelona museums for which he works.

Pay Me for Drawing examines an entire set of conceptual operations transcoded into infinite formal registers and visual codes, far from the sterility of the language of conceptual art. Here, the artist's life experience is exported through a host of heterogeneous registers without altering their indexing.

Mentored by Gris García, Sira Pizà and Ricardo Trigo.

4 **Rosa Sánchez, Darío Cobacho, Pol Masip**
Ambulant #1

P. The point of departure of *Ambulant* is
8 travelling markets. Rosa Sánchez, Darío
22 Corbacho and Pol Masip appropriate the
23 travelling, primitive architectures found in
37 the outskirts of cities. With the intention
47 of focusing on the invisible settlement
65 comprised by these itinerant spaces that
83 appear and disappear every Sunday, the
106 three artists travel around to observe the
107 makeshift stalls built with wooden sticks,
116 canvas, metal, rope and plastic crates.
 Their process was comprised of a series of
 explorations and visits that today constitute
 a huge trove of images which evidence
 their exercise of classifying, composing and
 restructuring materials and landscapes.

 The installation display in the Sala d'Art
 Jove is an attempt to synthesise their entire
 working process. It is a series of found
 objects which themselves are laden with a
 memory and a meaning. This structure is a
 kind of DIY architecture which transforms
 into a portable object and is complemented
 with a manual or a step-by-step Ikea-style
 guide on how to set up and take down the
 makeshift stall.

 Mentored by Gris García, Sira Pizà and
 Ricardo Trigo.

5 **Oscar Holloway**
Captures

 With this work, Holloway explores the issue
 of capture through an inquiry into the signs
 of two artefacts that appropriate their

 surroundings: the camera, as a means of
 capturing an image, and the weapon, as a
 means of capturing animals. Both present
 a kind of mediation between mankind and
 our environment – nature –which is based
 on control and appropriation, and ultimately
 on the neutralisation of the elements, either
 by freezing time in an instant or through
 execution.

 The assertion of power conferred by the
 technique is what Holloway exercises
 when he erases elements from the original
 images with which he works. At the same
 time, a parallelism is established between
 his action and the gesture of a hunter:
 the capacity to manipulate images is
 equated with mankind's power to alter the
 environment, to create a story, to modify
 the vision of reality.

 On the other hand, Holloway also
 points to a kind of role-switching in the
 technology of the "capture". Both the
 African hunt and the earliest still and video
 cameras were developed thanks to the
 domination of certain classes with a high
 purchasing power and their relationship
 with leisure. However, 100 years later,
 both technologies seem to have made
 a 180-degree shift, inverting the role of
 the prey and the hunter. Technology has
 hunted mankind, blurring the line between
 leisure and productive time, just as wild
 animal hunting has been regulated by
 states and turned into vacation packages
 for tourists equipped with their digital
 cameras and mobile telephones.

 Mentored by Gris García, Sira Pizà and
 Ricardo Trigo.

P.
11
53
100
111

The mediaeval phenomenon known as the *mota castral* (moated castle) and its remnants in the contemporary world are the axis circumscribing *Un paisatge ordenat*. The view projected in this work shines on the neutralisation of the landscape around these former epicentres of feudal power. Mounds and artificial architectures are concealed by vegetation and sediments from different sources. The political, military and economic powers that exerted the castles' influence over the land and over bodies are the forces that have fashioned the topographical archaeology which appears today.

Un paisatge ordenat highlights historical and archaeological research, somewhat like a pedestal injected in matter which is later presented as something natural. The naturality of anthropocentrism, of the narrator of the video, his pedestal, are crushed and replaced by a multiplicity of voices which are a far cry from the uniformity of historical discourses. Virtual recordings and memory are the spark of a discursive proposition which makes it possible to transform archaeology into a discipline that no longer examines the past but instead projects us into the future.

Mentored by Gris García, Sira Pizà and Ricardo Trigo.

This is a comic book with seemingly lighthearted drawings which recounts an artist's journey through different stages in an internal spiral of irreversible deterioration. On the pages of this publication, which is laden with cynicism and psychedelia, the main character's transformations come in waves in his metamorphosis as a swindler, spy, perfect employee or hallucinatory visionary, all with art as the backdrop.

P.
12
13
40
41

Mentored by Jordi Mitjà. Project carried out in conjunction with the Centre d'Art la Panera.

The oversaturation and over-information to which we are exposed today are excruciating. Being aware of this, New Now takes these sensations and materialises them by means of collective, self-referential gatherings. At these gatherings, glitches are transformed into sculpture, abstract painting is redrawn in different hands through performance, the projected image is heard through a jam session, the virtual space is a sampler which gives rhythm to a choreography where the pixels are human beings which separate from each other at their beat in an old factory.

P.
14
15
44
52

Compartir Error turns error into a collective celebration. Virtual reality

171

materialises and ceases being a parallel reality, an intangible entity.

Mentored by Gris García, Sira Pizà and Ricardo Trigo.

9	Sergio Monje <i>Beyond Imagination</i>
P. 19 71 90 95	Today the <i>bio</i> -graphy of Foucault is written with a stylus and a graphic tablet. The design of reality has never been as programmatic as it is today with virtual reality. Nor has our process of constructing subjectivity ever been as mediated by decisions taken by certain technology companies; our desires have never been so subordinated to the data flows and electrical impulses which come via the screen and earphones; and even state power has never been so exposed to the revolutionary possibilities of hyperconnected societies.
	<i>Beyond Imagination</i> is an installation on the possibility of drawing ourselves as a whole with reality. Reality is already augmented or diminished; both scale-shifting actions are part of the same tool and technocratic operation.

Mentored by Gris García, Sira Pizà and Ricardo Trigo.

10	Laura Torres <i>As If It Was the Last Chance</i>
172	No matter how much the informational paradigm has reached its peak through the

accretion of technical-rational knowledge, the zombie will make this system fall bit by tiny bit. In recent years, the figure of the zombie has become the perfect metaphor for examining the disconnect between reason and the body. A zombie is a human body integrated into a system that exists outside social norms and history and only obeys a savage, primeval urge. Its replication comes from eating brains. Therefore, it implies the replacement of the human as a culturally mediated subject with a subject without language.

As If It Was the Last Chance shows different snippets of the visual and narrative imaginary of the zombie genre. It is a set of fragments which were originally deployed via the media with the goal of inserting themselves into the culture. Still, the zombie is a precise symptom of the very process of domestication of animality by means of the cognitive technology which binds us together as a society.

Mentored by Gris García, Sira Pizà and Ricardo Trigo.

Gerard Ballester <i>De talc a diamant (From Talc to Diamond)</i>	11
Ballester starts with an archive of images that he took from the exact same point for an entire year, as a kind of diary: the view from his window. A scene, repeated ad infinitum, of his neighbours reproducing the daily job of caring for the garden, gains the weight of something extraordinary when presented, through the artist's	P. 34 36 99 173

obsessive memory, as a kind of involuntary choreography of the mundane.

For the presentation at the Sala d'Art Jove, Gerard Ballester takes a common denominator from this scene, which is the background of the repeated action – the façade of the house being watched – and he recreates it as a display, devoid of actors this time. Theatricality is deconstructed and its materials are presented such that their reference is impossible to trace.

In contrast, the question arises regarding the image and representation: just as the archive is considered a single body, the elements comprising a reality also cease to be a unit, once separated – in this case, the façade – to instead become what they are: materials that represent something else, materials that imitate others, materials that are recognised for their social value, materials that can be many versions of themselves. Perhaps this is what happens with an archive in relation to any of the units that comprise it. Politics of the atom.

Mentored by Gris García, Sira Pizà and Ricardo Trigo.

12 **Helena Muñoz and Col·lectiu A+**
Oficina de Turisme i A_A_A (Tourist Office and A_A_A)

P.
56
118
119

On the one hand, *Oficina de Turisme* (Tourist Office) is an installation which showcases the working process conducted with young people in the educational mediation project about the tannery district in Vic. It is led by Helena Muñoz in conjunction

174

with Jaume Guinart, Marta Ricart, Col·lectiu A+ and Institut La Plana de Vic.

On the other hand, **A_A_A** is a journey through the history of the first year of Col·lectiu A+, a group dedicated to the cultural revitalisation of the tannery district through art and architecture. The exhibition has been conceived as a space for information, work, participation and interconnection among various cultural agents, in order to find collective cultural promotion strategies. The Col·lectiu A+ was set up as part of the QUAM-CAPP 2015, based upon Santiago Cirugeda's workshop "Public Interests and Collective Creation", which was geared at devising collective strategies for the social and cultural revitalisation of the Vic's Tanneries District.

Mentored by Marta Ricart. Project carried out in conjunction with ACVic Centre d'Arts Contemporànies.

Clàudia Pagès 13
Throat and Column

Throat and Column is a publication and an audio performance in which the written and the oral are switched in a narrative which runs through different spaces of individualisation: medical systems, architectures and communities. Speaking and swallowing. Speaking and pleasure. The voice of the soloist and the choir are separated in an audio performance and in a publication printed on plastic.

P.
57
72
73

Mentored by Marc Navarro. Project carried out in conjunction with the Centre d'Art la Panera.

175

P.
80
81

In 1974, Ronald Lorkowsky illegally released 32 young catfish from the Danube River into the Mequinensa reservoir (Teruel, Spain) to encourage them to be fished. Twenty years later, Oliver Portrat completed this introduction with another release of 200 specimens from the Po River (Italy). With these two “macho men”, macho catfish fishing tourism got underway in the Delta de l’Ebre, a phenomenon organised and promoted both by the region itself and internationally as an economic activity. International agencies organise stays for fishing fans to catch these fish, which are inedible because of their excess mercury content.

Machirulos y siluros (Macho Men and Catfish) appropriates the archival trove of images that these fishing practices have generated. Benzo focuses on the triumphal scene in which the man poses next to his catch, which gives rise to the idea of issuing postcards that highlight this advertising appeal based on the systematic repetition of macho attitudes.

Mentored by Jordi Mitjà. Project carried out in conjunction with Lo Pati, Centre d’Art de les Terres de l’Ebre.

At first, the Arab Spring uprisings were viewed sympathetically in the West, which

associated them with its own movements on behalf of democracy and freedom (such as the Prague Spring and May ’68) or took them as the inspiration for its own movements today (15-M and Occupy Wall Street). With the subsequent turn of events, these hopes were utterly dashed: the outbreak of civil wars with a high degree of international participation, mass migrations to Europe, an even direr threat of terrorism... What discourses are produced or mobilised based on these events? How do these discourses and the images behind them grab hold of public opinion?

This piece strives to articulate an artistic space in the guise of a performance, featuring the Syrian-Palestinian journalist Mohammad Bitari, in which these discourses are analysed and questioned.

The piece starts with the tension between the discourses and images of power (created and disseminated by the media) and the intimate, subjective discourse of the performer, who casts doubt on them. The piece therefore confronts the distance between the European interpretation of the conflict and Bitari’s personal experience, as his life is permeated by these events.

Mentored by Mireia Sallarès. Project carried out in conjunction with Bòlit Centre d’Art Contemporani, Girona. Co-produced with TNT-Terrassa Noves Tendències and Frankfurt LAB, with the cooperation of the European Institute of the Mediterranean and PEN Català.

Alba Giménez starts with the piece *IR. T. N° 513 Zuloa* by Ibon Aranberri and then engages in a reflection on how a poetics is articulated by the constriction and boundaries of the visible and representable. The work consists in an action that the artist performed in 2003, when she used a metallic structure to cover the entrance to Iritegi cave in Guipuzcoa. The meaning of the piece lies in the very act of deprivation, in which the space is closed and ceases being an interior which can be entered and discovered with our own experience, to become instead a territory which we can only project and travel through in our imaginations. The impossibility of conquering the natural element may act as a metaphor of the fact that our attempts to understand, grasp and systematise the world around us are always condemned to fail.

Mentored by Oriol Vilanova. Project carried out in conjunction with MACBA, Museu d'Art Contemporani de Barcelona.

Syncinéma is a non-disciplinary research project which reflects on the ways cinematographic contents are mediated and distributed.

The purpose of the research is to trace a genealogy of case studies on the concept of cutting and editing not only as cinematographic practices but also spaces of self-management and resistance, as ways of positioning and breaking with certain classical reception strategies. Editing is not only a technique but also an instrument for analysing the mechanisms that add value, define, organise, reproduce and distribute discourses in our contemporary era.

While editing can be viewed as the distillation of a worldview, a way of understanding and navigating the flow of information, an attempt to rethink reality and mobilise other spaces of thinking based on engagement with an object or an action in a given space, distribution allows us to activate divergent forms of global discourses in order to question some particular devices aimed at private containment and capitalisation.

Mentored by Sonia Fernández Pan. Project carried out in conjunction with MACBA, Museu d'Art Contemporani de Barcelona.

This is an intercultural education project held in conjunction with the Access to Work Network (abbreviated XAT) at the Casal dels Infants in Barcelona's Raval neighbourhood. Through a series of workshops led by the artists participating in 2016 Art Jove and targeted at the youths involved in the XAT programme, a kind of training was implemented geared to this group, who often live in situations of vulnerability, with fragile family and social milieus in a neighbourhood which has historically been a hotbed of precariousness.

It is a two-way project focusing on the learning process and planned as an enriching experience for both the youths and the participating artists.

The Access to Work Network (XAT) at the Casal dels Infants trains and guides unemployed youths in order to improve their chances of finding work. They are involved by helping define an individual job insertion plan, and efforts are made to strengthen their basic, transversal and technical competences to insert them in the job market.

Mentored by José Antonio Delgado.
Project carried out in conjunction with ACVic Centre d'Arts Contemporànies.

Christian Alonso, Alexander Arilla, Gerard Ballester, Leah Dixon (Beverly's), Rosza Farkas (Arcadia Missa), Núria Gómez Gabriel (La Kino), Ethan Hayes-Chute (Conglomerate.tv), Victor Hermoso, Josep Maynou, Sergio Monje, New Now, Sira Pizà, Plom, Job Ramos, Eulàlia Rovira and Adrian Schindler, Eduardo Ruiz, Rosa Sánchez, Darío Corbacho and Pol Masip, Laura Torres, Ricardo Trigo.

Programme curated by Gris García, Sira Pizà and Ricardo Trigo.

26 November 2016, Alzina 21.

After suggests a moment of denseness and oversaturation, a phenomenon to be thought about after the fact. *After* is a marathon of performative presentations. It will take place over the course of one intense day in a location prepared for the occasion. The intention is to situate the artists in the Sala d'Art Jove 2016 programme on the same plane as similar artists and others with more experience, as well as with other active agents in the art world from different backgrounds. By casting the orthodox structure of the presentation day into crisis, *After* suggests mixing and sampling formats and positions. Our goal is to get a fuzzy X-ray of the visual arts and to experiment with their limits and dependencies in relation to the technological-political context.

We are witnessing the constant reconfiguration of the ontological

categories that used to unite our world, along with the performativity of the basic information that constituted the hardcore of our knowledge. For some reason, tangible and intangible hyper-production have shackled our hearts and our skin is glowing once more. Things have ceased being things; the relationship of one thing with other things is what defines a thing. Time has been detached from its temporal condition and a spatial condition has been instated in its place. "Wherever you go, do as you see". We watch bewildered as we imitate and take the pulse of someone who stopped being human just the other day.

B

Funky, Cloud, Hunt, Village

P.
24
25

Alexander Arilla, Gerard Ballester, Víctor Hermoso, Oscar Holloway, Rosa Sánchez, Darío Cobacho and Pol Masip.

Exhibition curated by Gris García, Sira Pizà and Ricardo Trigo.

From 6 October to 16 December 2016, Sala d'Art Jove.

Animality has been devoured by man, and man has been hunted by technology. The performer plays the invisible man, the artist demands his own success and institutionalises his demand. The virtual image has become tangible.

We thought data had nothing to do with bodies, concepts, the reality of the physical. When the web has become the fabric of our lives, there is no longer an inside and an outside; neither is more real than the other.

Capital, production, individual construction and the circulation of information are all part of a single intangible system that leads us to a state that used to seem solid, but now seems nebulous, and instead of being static is constantly being updated.

Joining nodes that are seemingly unconnected may not make sense. This is true when an exhibition is expected to be articulated via familiar strategies. *FUNKY Cloud, Hunt, Village* seeks to anticipate the mechanics of a world that has not yet been tested.

Segueixi els rastres com si fos miop (Follow the Trail as If You Were Nearsighted). Art Jove 2006 – 2016

C

Aggtelek, Verónica Aguilera, Caterina Almirall, Efrén Álvarez, Isabel Barrios Ibars, Joan Bennassar, Estel Boada, Llure Brucke, Míriam C. Cabeza, Laura Cardona, Emma Casadevall, Abel del Castillo, Petia Cervera Kuprova, Paco Chanivet, Amanda Cuesta, Mery Cuesta, Annegien van Doorn, Laia Estruch, Enric Farrés Duran, Gloria Fernández, Daniel García, Miquel García, Rubén Grilo, Núria Güell, Ariadna Guiteras, Antoni Hervàs, Ciprian Homorodean, Álvaro Icaza, Daniel Jacoby, Fran Meana, Clara Miralles, Mariona Moncunill, David Mutiloa, Marc Navarro, Daniela Ortiz, Quim Packard, Sira Pizà, Ignasi Prat, Joaquín Reyes, Esther Ribot, Antònia del Río, Ryan Rivadeneyra, Luca Rullo, Saladestar, Mireia c. Saladrígues, Joan Saló, Ariadna Serrahima.

P.
32
33

Curators: Martí Anson, Cristian Añó (Sinapsis), Ingrid Blanco, Alex Brahim,

Pilar Cruz, José Antonio Delgado
(Col·lectivaccions), Antonio Gagliano.

From 19 July to 2 October 19 2016,
Arts Santa Mònica.

Segueixi els rastres com si fos miop (*Follow the Trail as If You Were Nearsighted*) presents a series of itineraries on some of the key factors that have characterised contemporary art in Catalonia in the past 10 years. The artistic projects which are shown with the exhibition were produced and disseminated just as one of the benchmark spaces for emerging art, the Sala d'Art Jove, was gaining ground over the same period.

Through a choral work, *Segueixi els rastres com si fos miop* is arranged around five processes of inquiry which follow the trail of different factors that have characterised art in recent years, such as the issue of production and the economy, discourses on art and the conceptual inheritance, collaborative practice and what is called the educational shift, artistic research and transmediality.

Exhibition held in conjunction with Arts Santa Mònica and the Department of Culture of the Generalitat de Catalunya.

D

Miopia augmentada (Augmented Nearsightedness)

Efrén Álvarez, Martí Anson, Cristian Añó
(Sinapsis), Alex Brahim, Paco Chanivet, Pilar Cruz, Laia Estruch, Antonio Gagliano, Àlex

Gifreu, Ariadna Guiteras, Elisabet Roselló,
Judith Vidiella (Col·lectivaccions).

From 20 to 23 September 2016,
Arts Santa Mònica.

Dovetailing with the exhibition entitled *Segueixi els rastres com si fos miop* (*Follow the Trail as If You Were Nearsighted*). *Art Jove 2006-2016* at Arts Santa Mònica, four intensive workshops were held to activate a polyhedral approach to contemporary artistic practice. The curatorial team of the exhibition suggested a set of avenues of action and reflection with which to examine some of the most salient aspects of artistic practice today: the issue of research and education, orality and narrativity, the discredit of cool and the rise of folk, criticism of creativity and institutional criticism.

The following workshops were held: *Exterminar el cool* (*Exterminating Cool*). *Exercises in anti-creativity*, in which creativity and innovation are the keys to the neoliberal corporate argument, proposed by Pilar Cruz in conjunction with Elisabet Roselló and Ariadna Guiteras; *La botifarra*, a card game exemplifying the terms by which a work of art is analysed and defined, led by artist Martí Anson and designer Àlex Gifreu; *L'estratègia de Mr. Magoo* (*Mr. Magoo's Strategy*), an avenue of action based on exploring the possibilities of orality, narration and distortion as elements that organise discourse, proposed by Alex Brahim in conjunction with Paco Chanivet and Laia Estruch; *Construeix el rastre fins que et puguin seguir* (*Construct the Trail Until They Can Follow You*), which revolves

around rethinking art culture itself based on art institutions' shift towards education, with Cristian Añó and Judit Vidiella; and *Diagramàtica dolenta (Bad Diagramming)*, an exercise in exploring the expanded and lesser-known uses of diagrams as instruments for producing knowledge, led by the artists Antonio Gagliano and Efrén Álvarez.

Programme carried out in conjunction with Arts Santa Mònica and the Department of Culture of the Generalitat de Catalunya as part of the exhibition *Segueixi els rastres com si fos miop (Follow the Trail as If You Were Nearsighted)*. Art Jove 2006-2016.

E	Techno blood
P. 78 79	Sergio Monje, New Now, Eulàlia Rovira and Adrian Schindler, Eduardo Ruiz, Laura Torres. Exhibition curated by Gris García, Sira Pizà and Ricardo Trigo. From 19 January 2016 to 17 March 2017, Sala d'Art Jove. Amidst rocks and bodies, kilometres of cable are stretched along the surface of the earth. With no rest and no pain, everything is being <i>rendered</i>, edited, corrected, filtered, copied and pasted, while the narrative of human experience is mediated by the electronic flow and the tireless negotiation between images, finds, records and discoveries. The virtual, symbolic and material dimensions share a common

denominator: the atom. Post-electronic nature *samples* all the existing signals or options, while the information system breaks reality down into millions of micro-particles that float through the air or toss, like dust, the virtual identity which emerges from post-material times.

Somien els andròides en el museu del futur? (Do Androids Dream of the Museum's Future?)

Sergi Selvas, Irati Irulegi and Judit Onsès.

From 27 June to 8 July 2016, Museu Nacional d'Art de Catalunya.

Cinema, new technologies, heaps of adventures and one night in the museum: this was the content of the first summer camp for children held through the collaboration of Sala d'Art Jove and the National Museum. For two weeks, a total of 40 children learned about the strategies of contemporary art while immersing themselves in the galleries and other spaces of the National Art Museum of Catalonia. Neo, an android of the future, invited them to imagine what the museum of the future would be like.

Activity held in conjunction with the National Museum, Fundesplai and the Barcelona Town Hall. With the sponsorship of the AGBAR Foundation and the support of Friends of the National Museum.

G	<i>Seqüència editorial (Editorial Sequence)</i>
P. 102 122 123	Emma Casadevall, Federico García Trujillo, Claudia Pagès, Aldo Urbano. From 5 November 2016 to 31 October 2017, Centre d'Art la Panera. The artist's publication as a roll of impressions on plastic, a flip-book, a comic book or a rotary-printed newspaper. The four publications that the Centre d'Art la Panera and the Sala d'Art Jove have co-produced in the recent two years are based on the idea of multiplicity deployed in sequence, inquiring into the possibilities of contemporary publication. The desire to be disseminated, to implode, to intersect with different artistic genres and areas of knowledge, may well justify the fact that serial repetition is a constant in all of these works. The partnership between the two centres can be explained by a shared experimental mission: editorial support has helped the projects co-produced in the past four years evolve along the byways suggested by the artists. The artist's publication puts the field of publication into play as well as the very processes and formats related to artistic practices. The publishing sequence may be a form of open code: everything that makes it unpredictable can be found in repetition.

<i>La Filial: Atelier en construcció (Atelier in Construction)</i>	H
Students of the Escola Massana of Barcelona: Montserrat Ayala, Sandra Calvo, Maria Farré, Andreu García, Mireia González, Lina Natterer, Rosa Sánchez, Clàudia Torrents. From 8 March to 4 April 2016, Sala d'Art Jove. La Filial is a Sala d'Art Jove programme for collaborative work with schools. Schools, universities and research groups are invited to hold joint initiatives, recognising that both the field of the arts and education are environments that foster experimentation, and that this is further enhanced with collaboration. In 2016, in the first pilot of the programme, participants included students from the Escola Massana of Barcelona, an institution which is precisely immersed in a process of moving to its new headquarters, which is scheduled to be ready mid-2017. Taking advantage of this juncture, some students from the school temporarily attended the Sala d'Art Jove via the development of different public initiatives which suggest alternatives to spaces of creation and educational processes in relation to how their educational space can be understood. Mentored by Jordi Canudas. Project carried out in conjunction with Escola Massana.	P. 112 113

P.
126 Lydia Debeer, Pedro Moraes, Cadine
Navarro, Mario Santamaría, Marc Serra.

From 1 February to 4 March 2016,
HISK /Sala d'Art Jove.

In 2016, Sala d'Art Jove carried out its programme of exchanges with HISK, Higher Institute of Fine Arts, in Ghent, with the mobility of different artists. Specifically, three artists from the Belgian centre and two Catalan artists participated in the exchange. Thus, this year a line of exchanges got underway with international centres associated with training artists and including them in specialised contexts.

The exchanges conducted with HISK are based on participation in their training and production programme, which includes studio visits, workshops and public presentations. Therefore, this year the internationalisation and training process of the artists associated with Sala d'Art Jove has come to fruition in its intention to train artists in mediation processes and collaborative and educational work in Europe.

Exchanges realised in conjunction with Hangar, Centre de Producció i Recerca d'Arts Visuals of Barcelona.

D.

CRÉDITS

**GENERALITAT DE CATALUNYA
DEPARTAMENT DE TREBALL,
AFERS SOCIALS I FAMÍLIES
Direcció General de Joventut**

**Consellera de Treball, Afers Socials
i Famílies**
Dolors Bassa i Coll

Directora general de Joventut
Marta Vilalta i Torres

**Director general de l'Agència
Catalana de la Joventut**
Cesc Poch i Ros

**Directora de l'Àrea de Programes
del PNJCat**
Àngels Piedrola i Gómez

Sala d'Art Jove
Generalitat de Catalunya
Calàbria, 147
08015 Barcelona
Tel. 93 483 83 61

www.saladartjove.cat
www.gencat.cat/joventut/salartjove
artjove.tsf@gencat.cat

SALA D'ART JOVE 2016

Equip d'assessorament i gestió
Oriol Fontdevila
Txuma Sánchez

Coordinació tècnica
Marta Vilardell

—

Jurat Art Jove 2016

Oriol Fontdevila
Pablo Martínez
Anna Pahissa
Quim Pujol
Manuel Segade
Mireia Sallares

Equip tutorial 2016

José Antonio Delgado
Sonia Fernández Pan
Gris García
Jordi Mitjà
Marc Navarro
Sira Pizà
Marta Ricart
Mireia Sallarès
Ricardo Trigo
Oriol Vilanova

Artistes 2016

Alexander Arilla
Gerard Ballester
Benzo
Dario Cobacho
Amanda de Pablo
Alba Giménez
Núria Gómez Gabriel
Victor Hermoso
Oscar Holloway
Pol Masip
Sergio Monje
Helena Muñoz
Claudia Pagès
Eulàlia Rovira
Eduard Ruiz
Rosa Sánchez
Adrian Schindler
Roger Serret (NIU NAU)
Laura Torres

Aldo Urbano
Gerard Valverde
Marc Villanueva

Muntatge de les exposicions
Oriol Rosset

Disseny gràfic
Bisdixit

Xarxa permanent de col·laboradors

ACVIC. Centre d'Arts
Contemporànies de Vic
Centre d'Art La Panera, Lleida
Hangar. Centre de producció i recerca
d'arts visuals de Barcelona
HISK. Hoger Instituut voor
Schone Kunsten
Lo Pati. Centre d'Art de Terres de l'Ebre
MACBA. Museu d'Art Contemporani
de Barcelona
Museu Nacional d'Art de Catalunya
Universitat de Barcelona. Facultat de
Belles Arts. Màster Europeu Prodart i
Màster en Arts Visuals i Educació:
un Enfocament Construcccionista

Organitzacions col·laboradores 2016

Arts Santa Mònica
Bòlit. Centre d'Art Contemporani.
Girona
Casal dels Infants del Raval
Departament de Cultura de la
Generalitat de Catalunya
Escola Massana, Centre d'Art i Disseny

PUBLICACIÓ

Edició
Generalitat de Catalunya
Departament de Treball, Afers Socials
i Famílies
Direcció General de Joventut
Sala d'Art Jove

Concepte editorial
Ricardo Trigo

Compilació i Coordinació
Oriol Fontdevila
Txuma Sánchez
Marta Vilardell

Correcció de textos
Aadimatiq

Disseny
Carles Murillo

Impressió
Agpograf

DL
B 21840-2019

Tiratge
500 unitats

© d'aquesta edició: Generalitat de Catalunya.
© dels textos: els seus autors.
© de les imatges: els seus autors i els autors
dels projectes artístics corresponents.

Aquesta publicació està sota una llicència
Atribución-NoComercial- Compartirigual 3.0
Espanya de Creative Commons. Per veure una
còpia d'aquesta llicència podeu visitar
<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/es/legalcode.ca> o bé enviar una carta a
Creative Commons, 171, Second Street, Suite
300, San Francisco, Califòrnia, 94105, EUA

GUARRO[👑]CASAS

Coberta realitzada amb Guaflex Valencia Bermellón, cedit per Guarro Casas.